VIII. évfolyam, 43. szám

1952. október 23.

Ludas Matyi

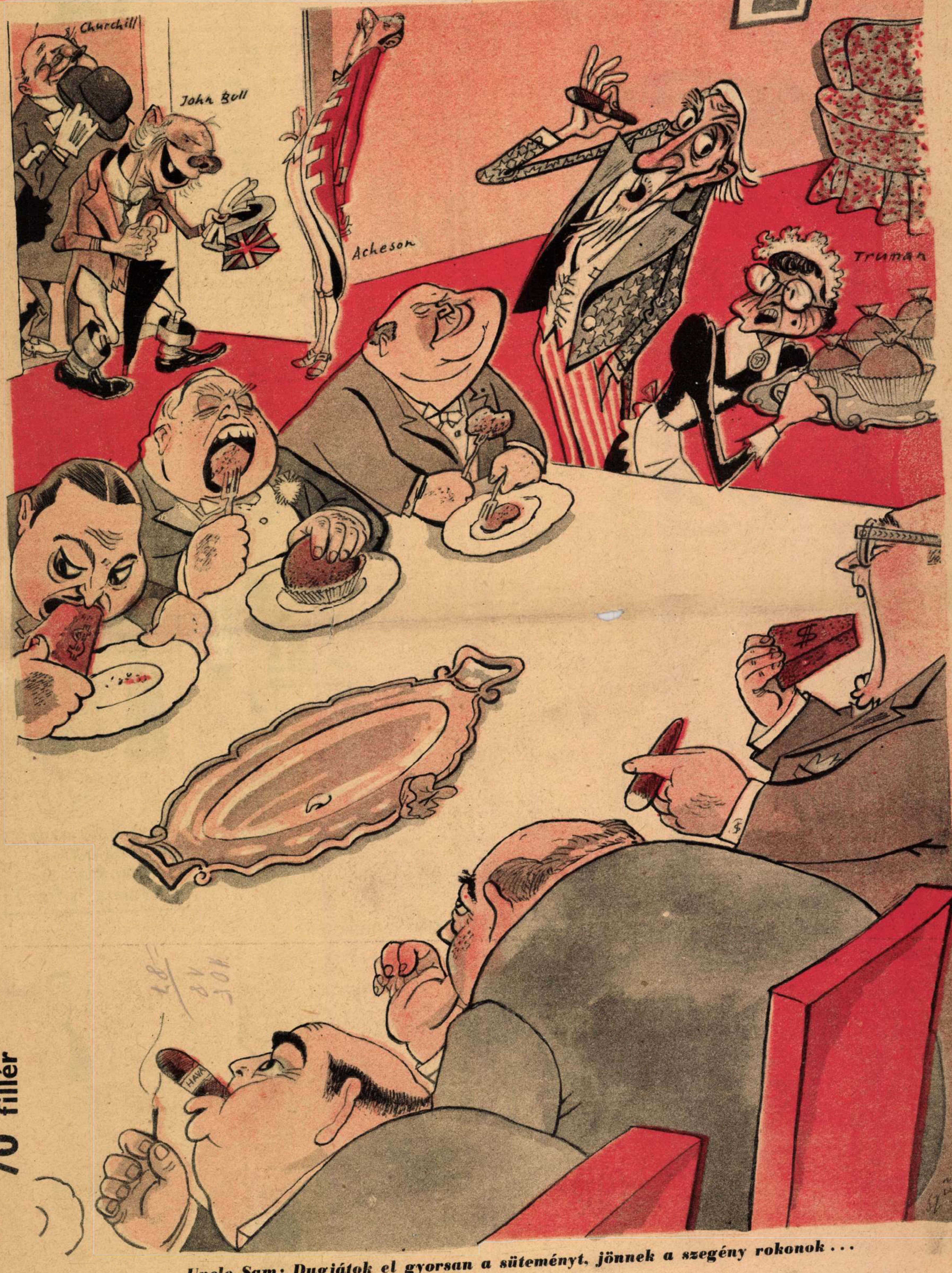
Churchill
John Bull
Acheson
Truman
HAVA

Uncle Sam: Dugjátok el gyorsan a süteményt, jönnek a szegény rokonok . . .

70 fillér

Nem a ruha teszi az embert!

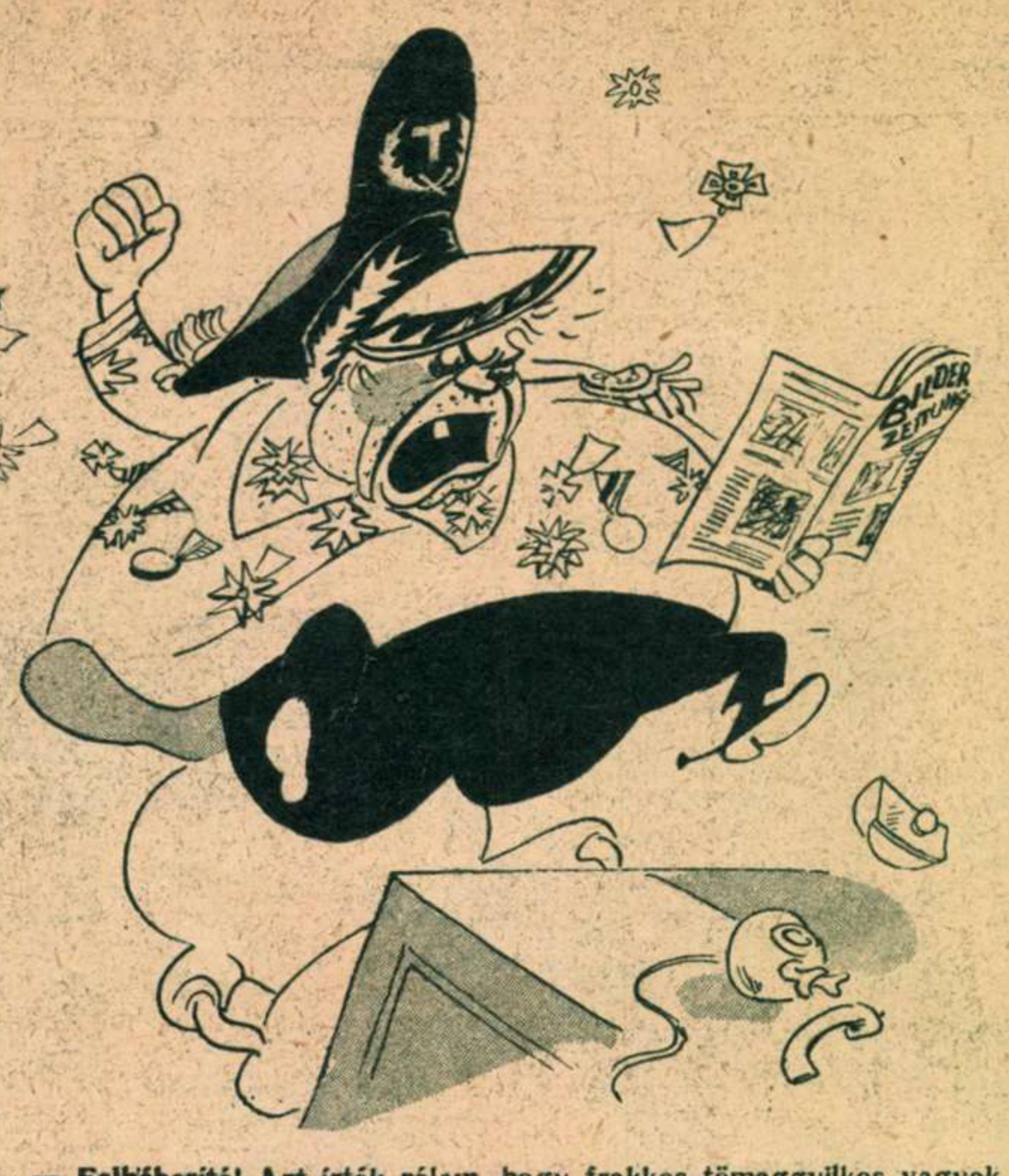

— **Felháborító! Azt írták rólam, hogy frakkos tömeggyilkos vagyok, pedig én állandóan egyenruhában járok!**

A SILÓNÁL
(Megyei mezőgazdasági vezetők figyelmébe!)

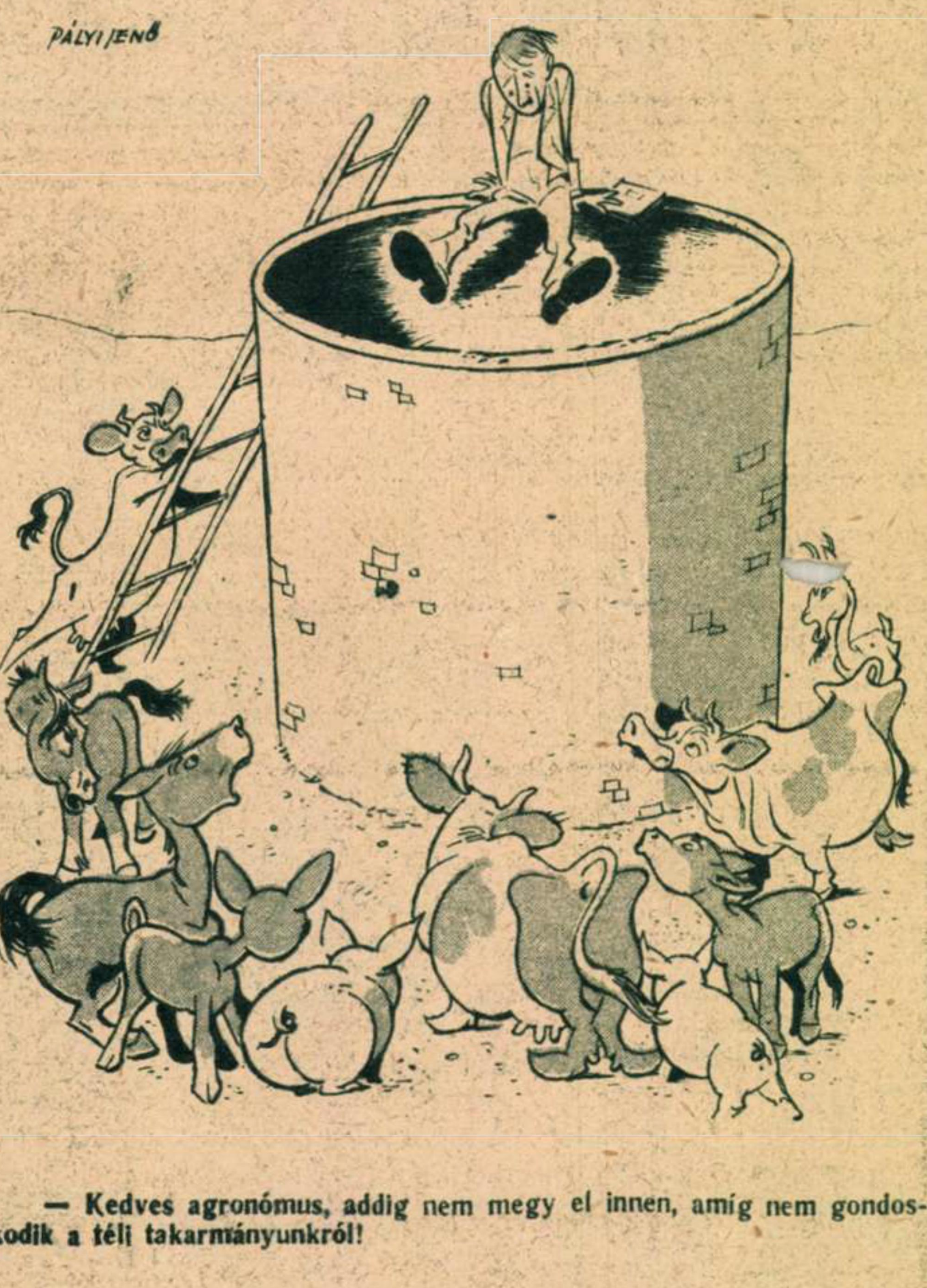

— **Kedves agronómus, addig nem megy el innen, amíg nem gondoskodik a téli takarmányunkról!**

GÁDOR BÉLA:
Kaland a Közértben

Szerény és alacsony embernek a Közértben vásárolni mártíromság. Különösen az éjjel-nappal Közértben, este félnyolc tájban. Ezt az igazságot saját tapasztalatomból szűrtem le, mert magam is szerény és alacsony ember vagyok és az éjjel-nappal Közértben szoktam beszerezni vacsorámat. A kasszák előtt sorállás van, itt a dolog nem jár lélektiprással. De az élelmiszerpultok előtti vásárlás a létért való küzdelem jegyében folyik. Itt a vak véletlen és az előre megfontolt erőszakosság üli diadalát.

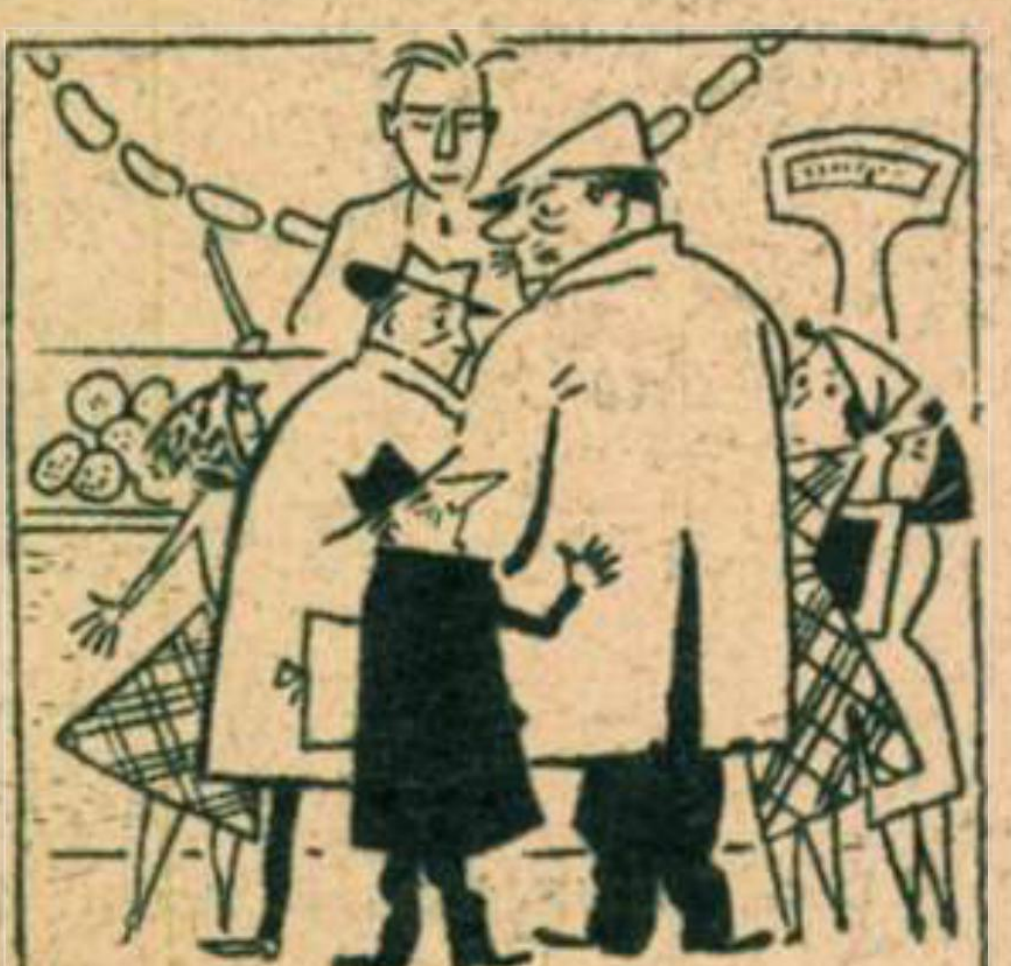

Egy este, amikor talán a szokottnál is szerényebb és alacsonyabb voltam, a jószagú húsoktól egyre messzebb kerülve tipródtam a tömegben, s csak az vigasztal, hogy a nemes önmérséklet pátosza töltötte meg keblemet. Csendes szemlélődéssel igyekeztem egyensúlyba hozni lelkiéletemet, miközben a felvágottak és a hiúság vására folyt.

— Kérek tíz deka disznósajtot! — harsogta egy hang olyan bömböléssel, hogy a feltornyozott húsok szinte ledőltek tőle, mint annakidején a kürtszótól Jerikó falai.

Persze, a megriadt „kartárs" már szelte is a disznósajtot, mert tudván tudta, hogy a jerikói pasas a következő pillanatban a panaszkönyv után fog üvölteni.

— Disznóság, már egy félórája várok! — kiáltott egy másik alak még attól a lendülettől lihegve, amellyel épp e percben a pulthoz érkezett.

— És én? És én? És én? — kérdi méltatlankodva egy termetes asszonyság. — Ne macerálja szegény kartársat, láthatja, milyen strapája van, magának legyen mondva... Közért-segédnek lenni se leányálom, igaz, kartársam? Adjon nekem tizenöt deka sonkát, de ne legyen kövér, mert betegnek lesz...

De erre már rögtön rá is csap a békebeli fellépésű úriember, aki csak nehezen tudja mellőzni a raccsolást:

— Adjon nekem, barátom, ebből a szalonnából. Elég érett ez?

— Hogyne kérem — mondja a kiszolgáló, akit lehengerel ez a főlényes modor.

— Adja ide ezt az egész darabot — mondja az úriember fellépéssel és büszkén körülnéz, arra büszke, hogy nagyban vásárol. Utána még egy egész disznósajtot csomagoltat, majd úgy vonul a kasszához, mint akit megtapsoltak, de terhére van a népszerűség.

Közben én hátul állok és várom, míg egy kedvező hullám hátára vesz és odasodor a pult elé, ahol addig fogok esengő szemmel a kartárs szemébe nézni, míg az megkönyörül rajtam és kiszolgál. De most még messze vagyok attól. Ugyanis szerencsétlenségemre egy félretaposott öregasszony mögé kerültem, aki reszketeg hangon ismételgeti:

— Drága kartárs úr, megy a vonatom...

Ugyan, ugyan öreganyám, ezzel a trükkel ma már nem mégy semmire. Odanézz, most jön a vicces ember, aki a második sorból harsog a segéd felé:

— Fiatalasszony! Két pár virslit, nem baj, ha egy kicsit nyerít...

Nevetés, bomlik a sor, dolgoznak a könyökök és én azon veszem észre magam, hogy az első vonalba kerültem.

— Tíz deka minőségit — lehelem, de hangom úgy elvész, mint verébcsipogás az ágyútűzben. Csodálatos, de a kiszolgáló mégis felfigyelt rá.

— Tíz deka mit? — kérdi udvariasan.

Nem tudok felelni, egy kéz elnyúl a fejem fölött és egy hetyke hang a következően megszólal:

— Ezt a tarját mérje le nekem!

Megfordulok, erőteljes, macskabajszú fiatalember áll mögöttem.

— Bocsánat, — mondom, — én jöttem előbb.

— Ugyan kérem! Az kap előbb, aki élelmesebb!

Erre nem tudok mit mondani. Mélyen a fiatalember szemébe nézek, tekintetembe igyekszem belesűríteni mindazt a bölcseséget, élettapasztalatot és erkölcsi fölényt, amelyre életem folyamán szert tettem. A fiatalember kissé zavartan néz rám, úgy látszik, hatással vagyok rá. Már látom, hogy udvariasan visszavonul, majd ha innen elmegy, első útja a borbélyhoz fog vezetni, ahol levágatja azt az utálatos macskabajszát s utána rögtön elmegy ahhoz a kedves fiatal lányhoz, akit eredetileg el akart csábítani és megkéri a kezét. Szép, erős, egészséges gyermekei fognak születni, mind szerények lesznek és alacsonyak. S ha majd már boldog nagyapa lesz s a tűznél melengeti reumás tagjait, körülveszik majd az unokák és így szólnak:

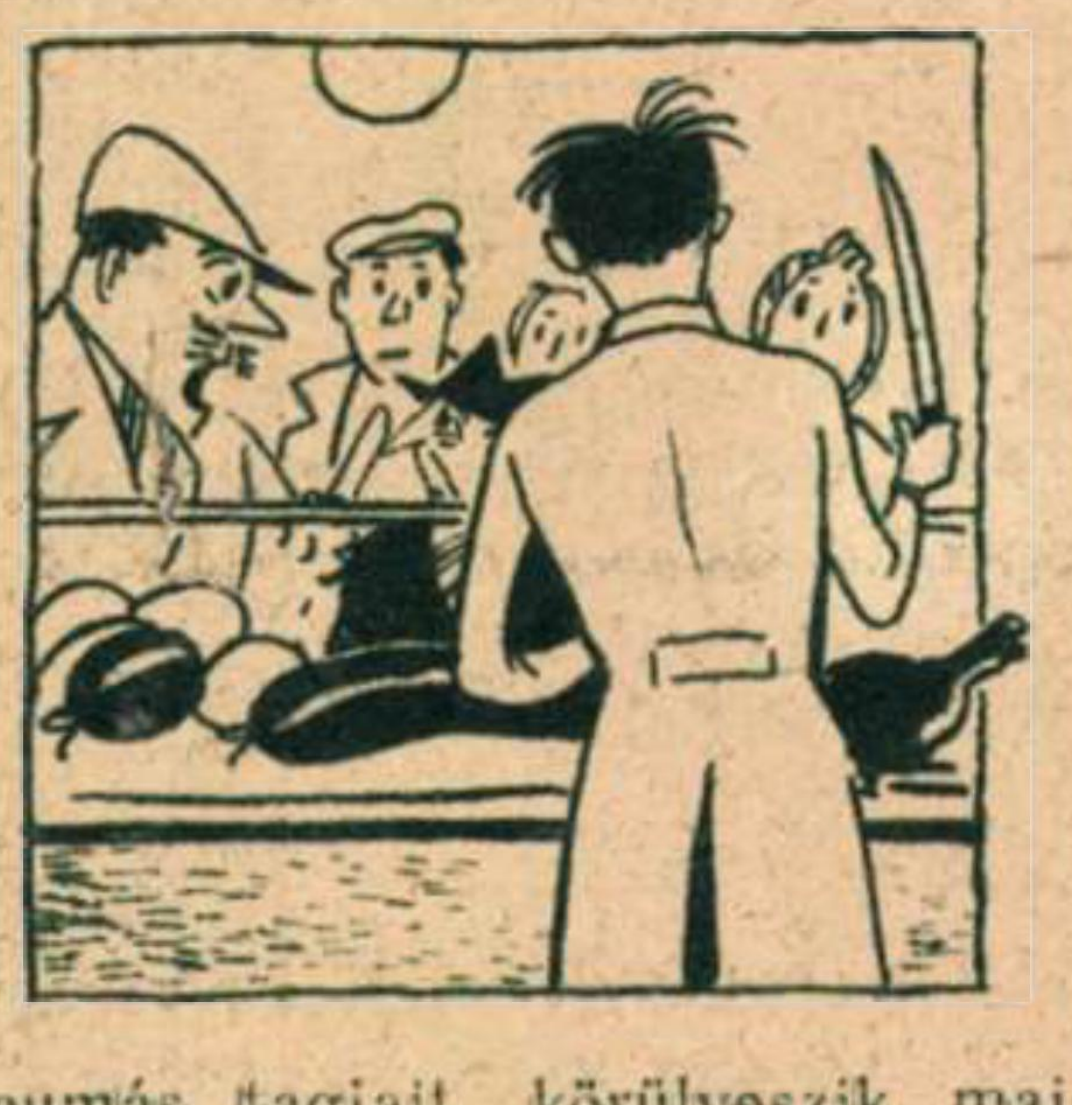

— Nagyapa, azt mondd el, hogyan változtál meg fiatal korodban. Beszélj a mélytekintetű emberről...

— Hát az úgy volt, — mondja a nagyapa — hogy egy este a Közértbe mentem vásárolni, úgy emlékszem, mintha ma lenne...

— Azt a tarját nekem! Azt a tarját! — vágja el álmodozásomat a fiatalember. Tüstént meg is kapja a blokkot, megvető pillantást vet rám és gázol a pénztár felé.

Hej, de sok szatírát kell még írnunk, elvtársak!

Szentbeszéd borkóstoló után

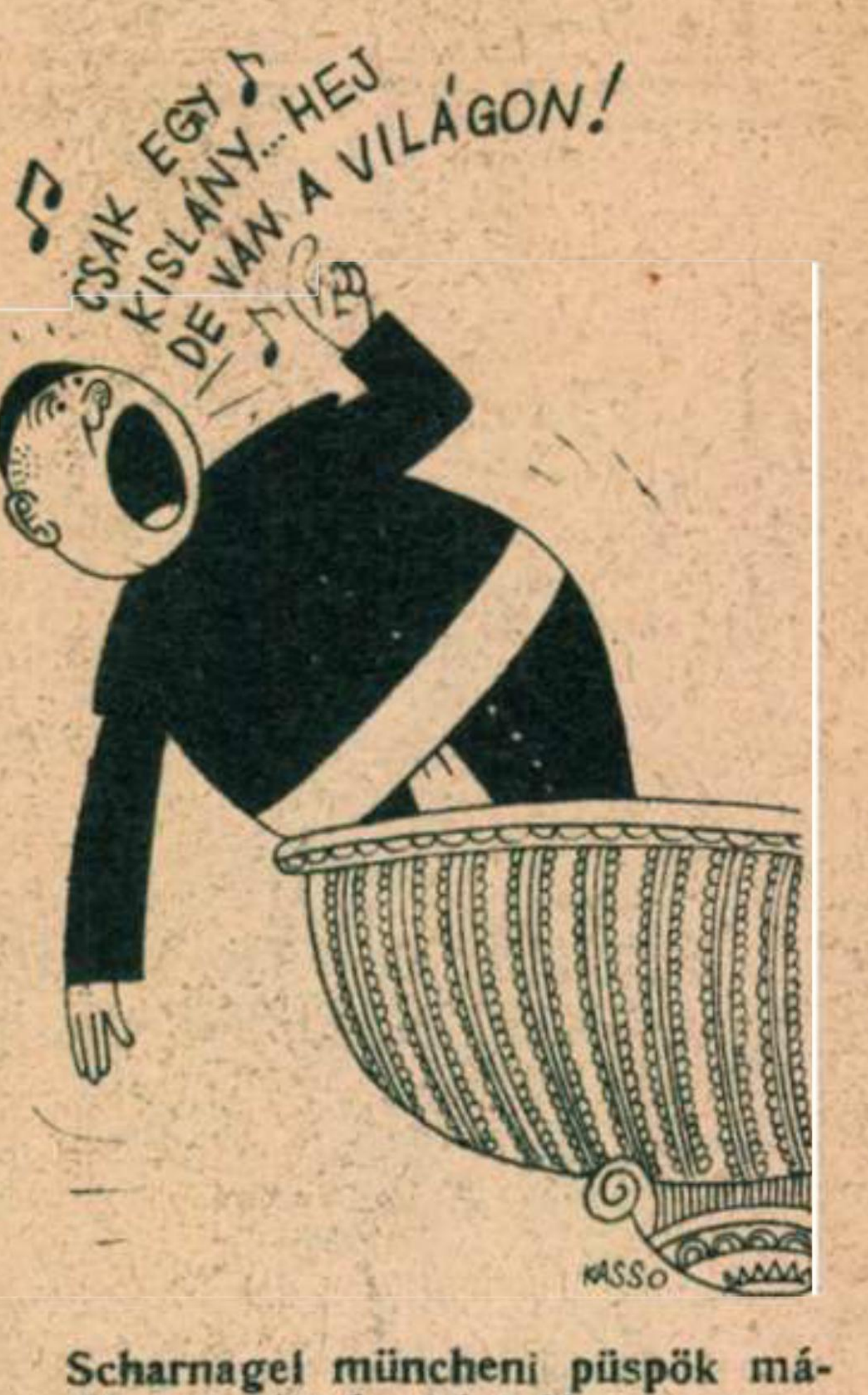
CSAK EGY KISLÁNY... HEJ DE VAN A VILÁGON!
KASSO

Scharnagel müncheni püspök második lett egy borkóstoló versenyen.

Nem ismeri ki magát

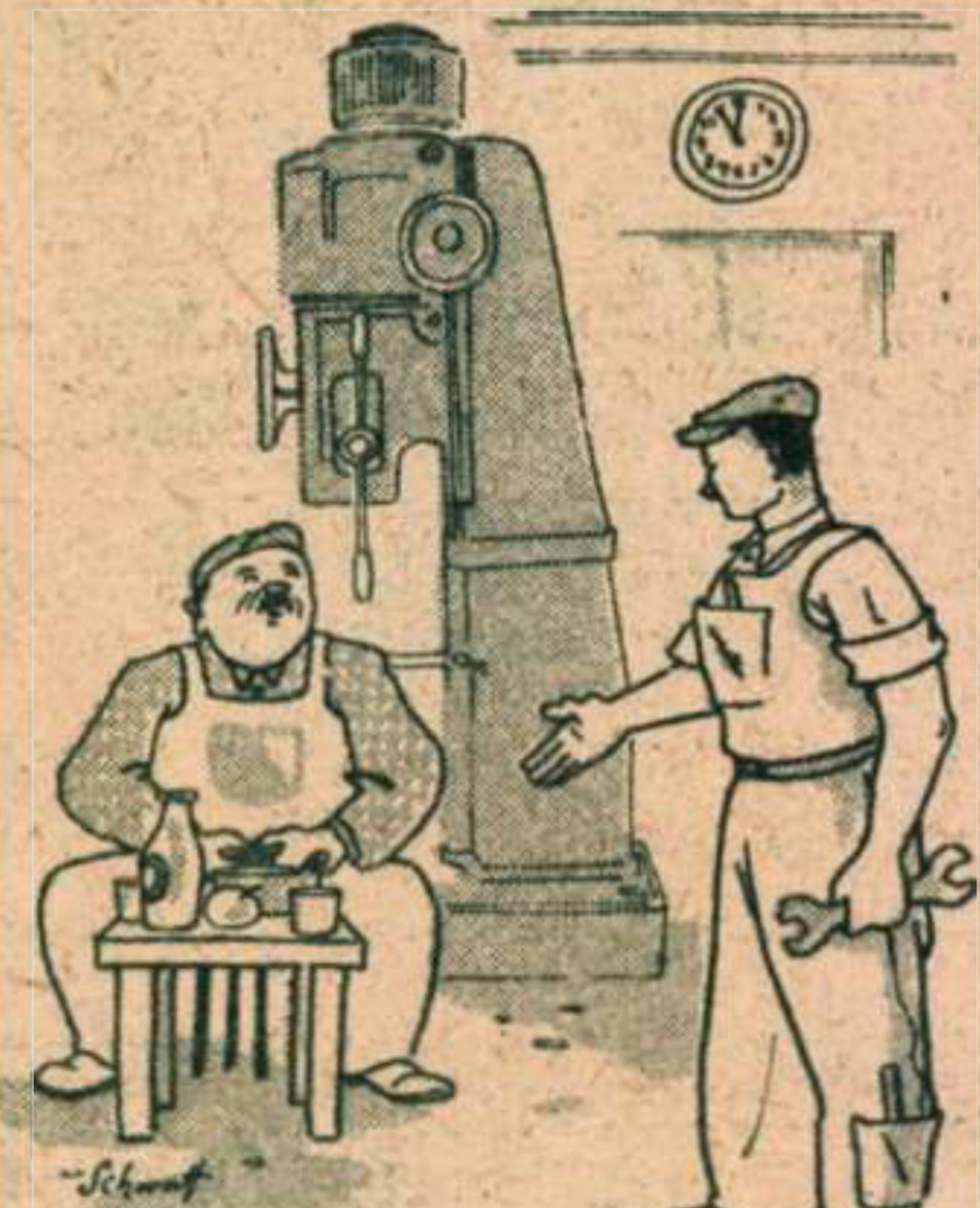

— Hogy izlik a reggeli, szaktárs?
— Nem reggeli ez, hanem ebéd.
— Csak azért gondoltam, mert már reggel óta eszik.

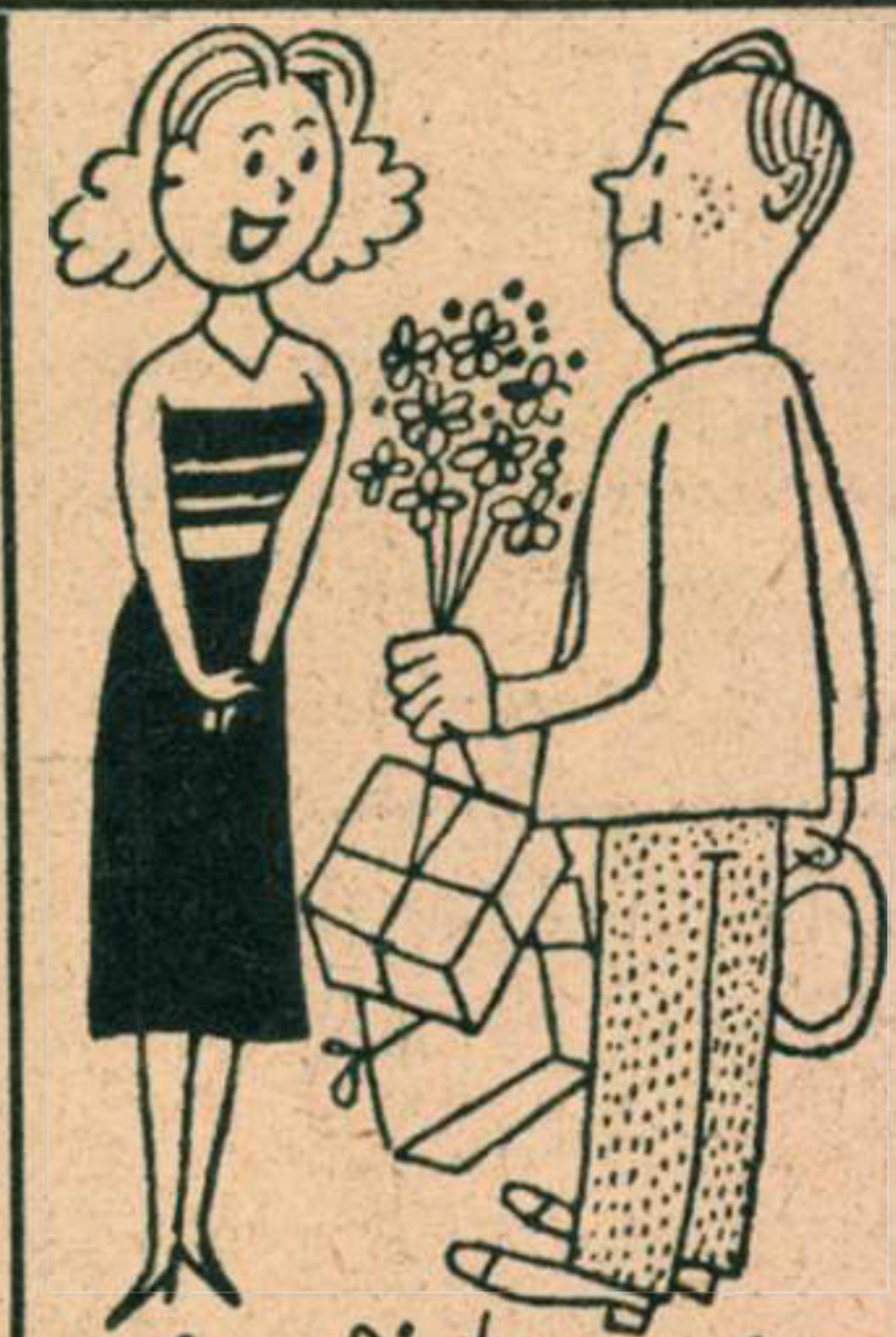

Mi az Pista, ma nincs születésnapom!
-Tudom Manci, de ma nyertem a Totón!

Vidéki őszi vásárok vannak

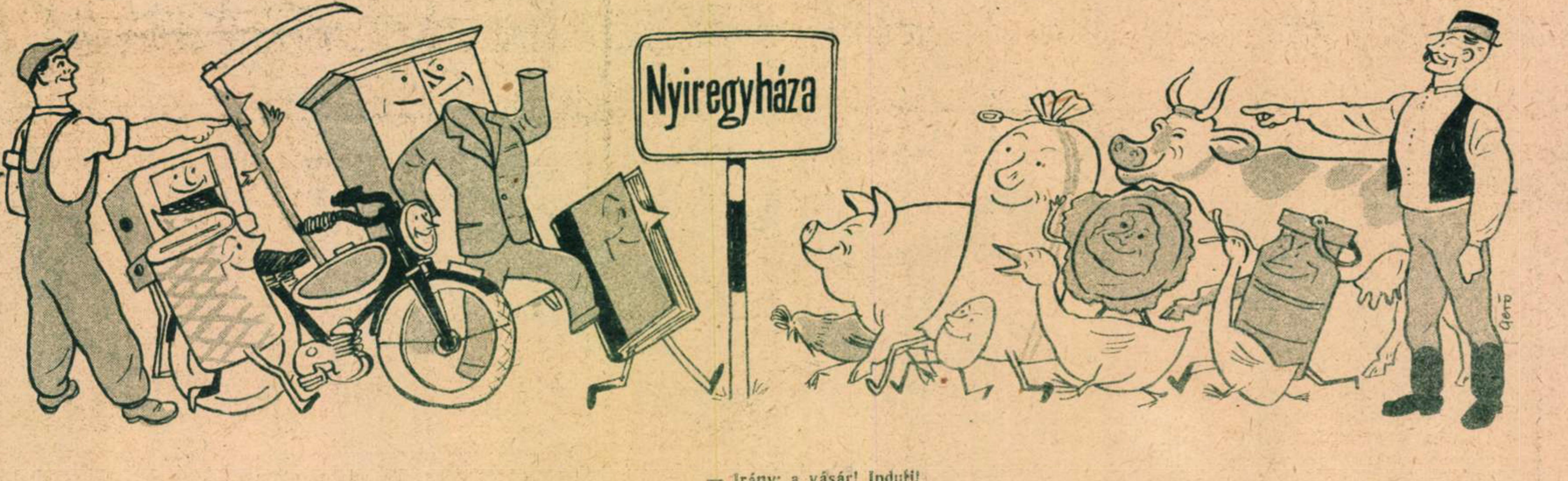

— Irány: a vásár! Indulj!

A XIX. PÁRTKONGRESSZUS reflektorfényében

Ami a tőkés világot nyomja

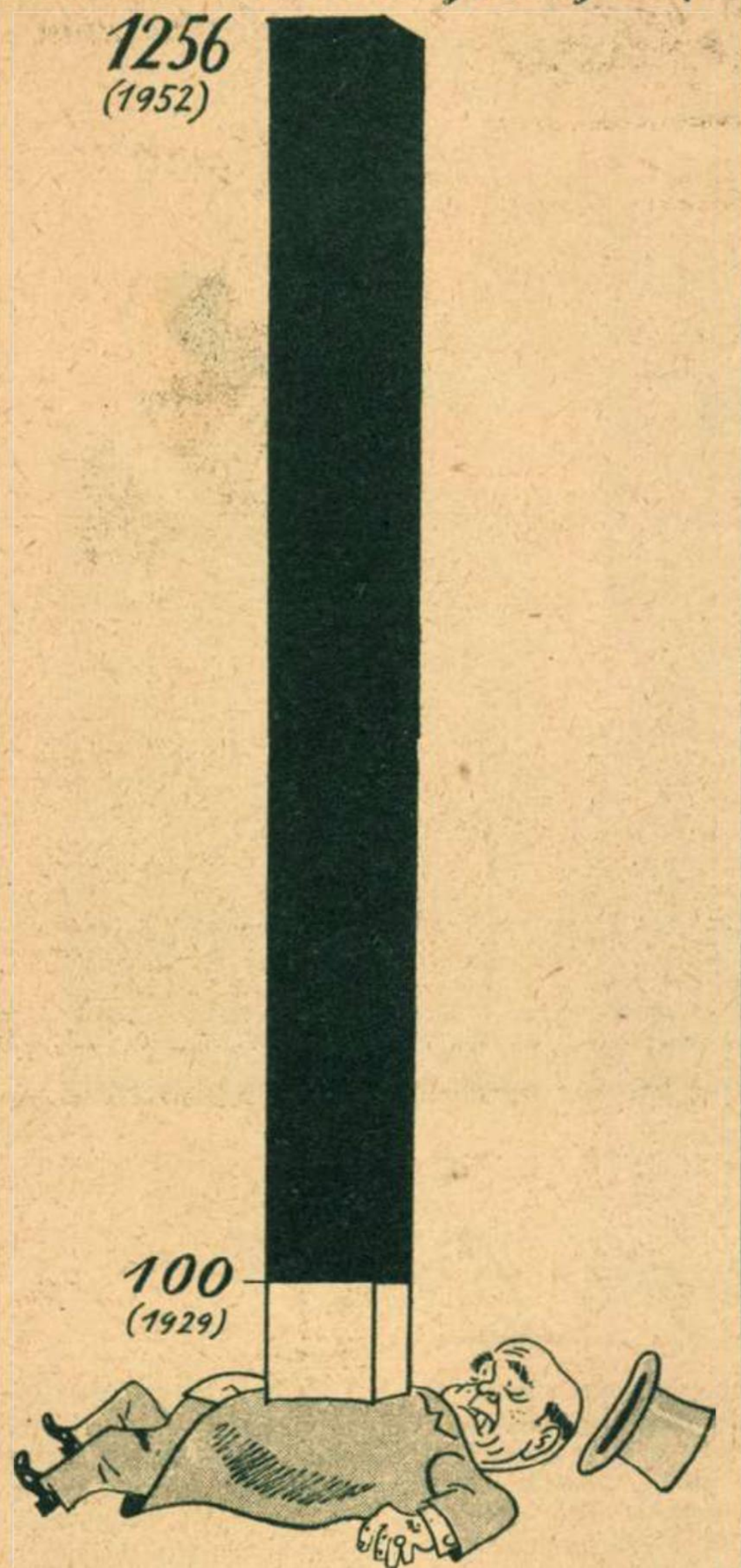
1256
(1952)
100
(1929)

A Szovjetunió iparának növekedése.

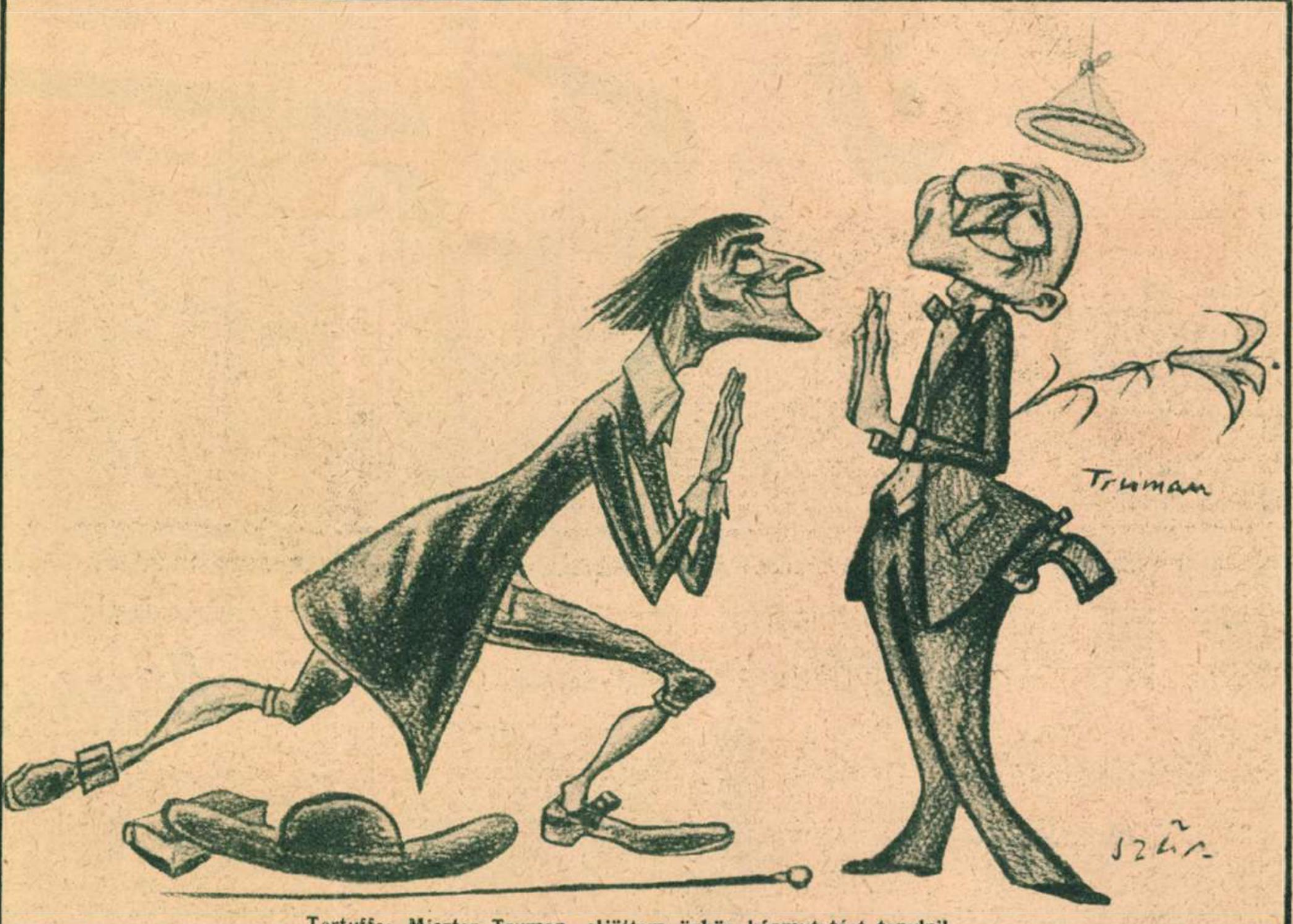
Truman
Szűr

Tartuffe: Miszter Truman, eljöttem önhöz képmutatást tanulni!

Egyszerű magyarázat

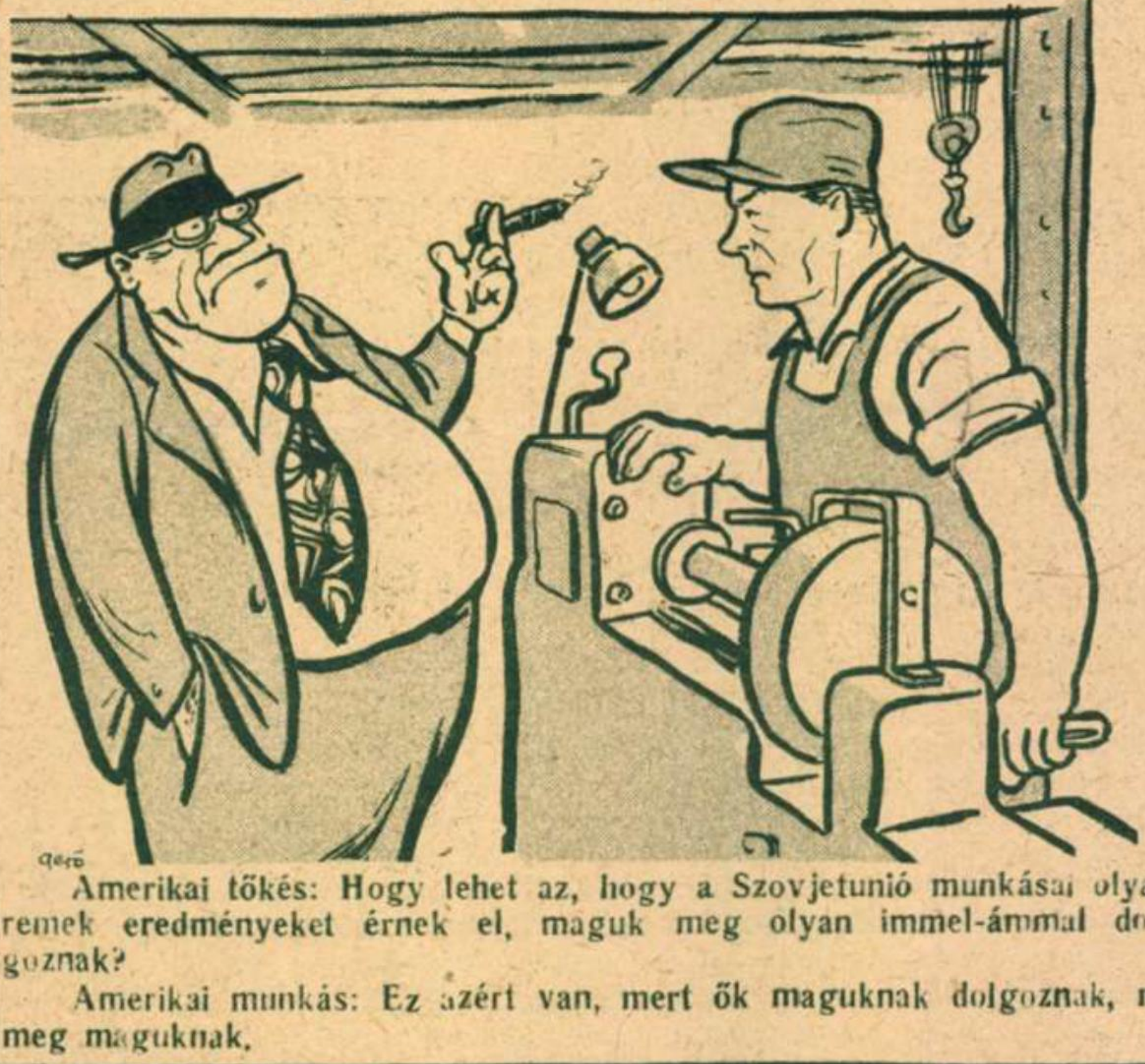

Amerikai tőkés: Hogy lehet az, hogy a Szovjetunió munkásai olyan remek eredményeket érnek el, maguk meg olyan immel-ámmal dolgoznak?

Amerikai munkás: Ez azért van, mert ők maguknak dolgoznak, mi meg maguknak.

Rohamosan nő a munkanélküliek száma az imperialista országokban

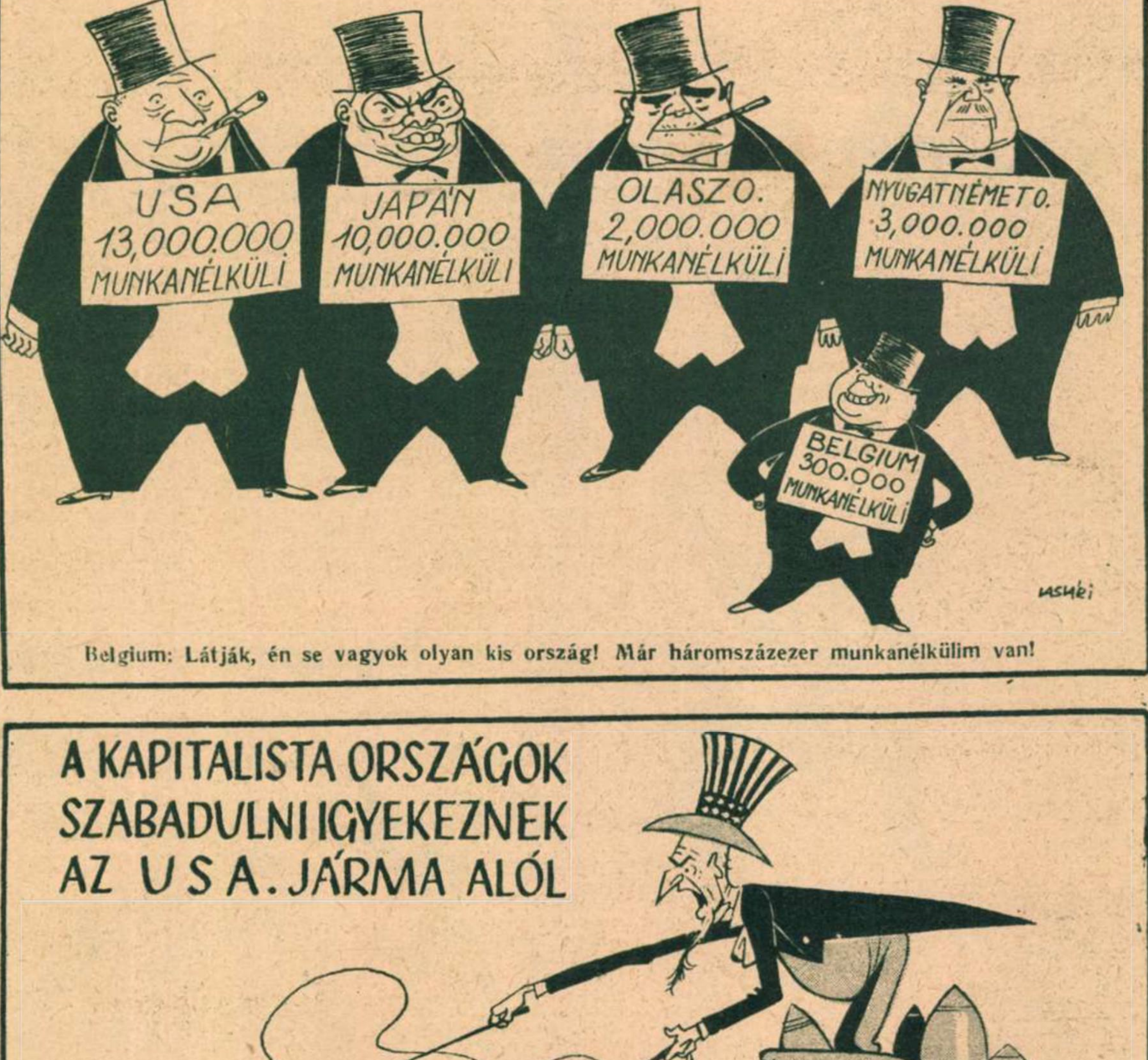
USA
13,000.000
MUNKANÉLKÜLI
JAPÁN
10,000.000
MUNKANÉLKÜLI
OLASZO.
2,000.000
MUNKANÉLKÜLI
NYUGATNÉMETO.
3,000.000
MUNKANÉLKÜLI
BELGIUM
300.000
MUNKANÉLKÜLI

Belgium: Látják, én se vagyok olyan kis ország! Már háromszázezer munkanélkülim van!

Ami a nagytőkéseknek nem tetszik

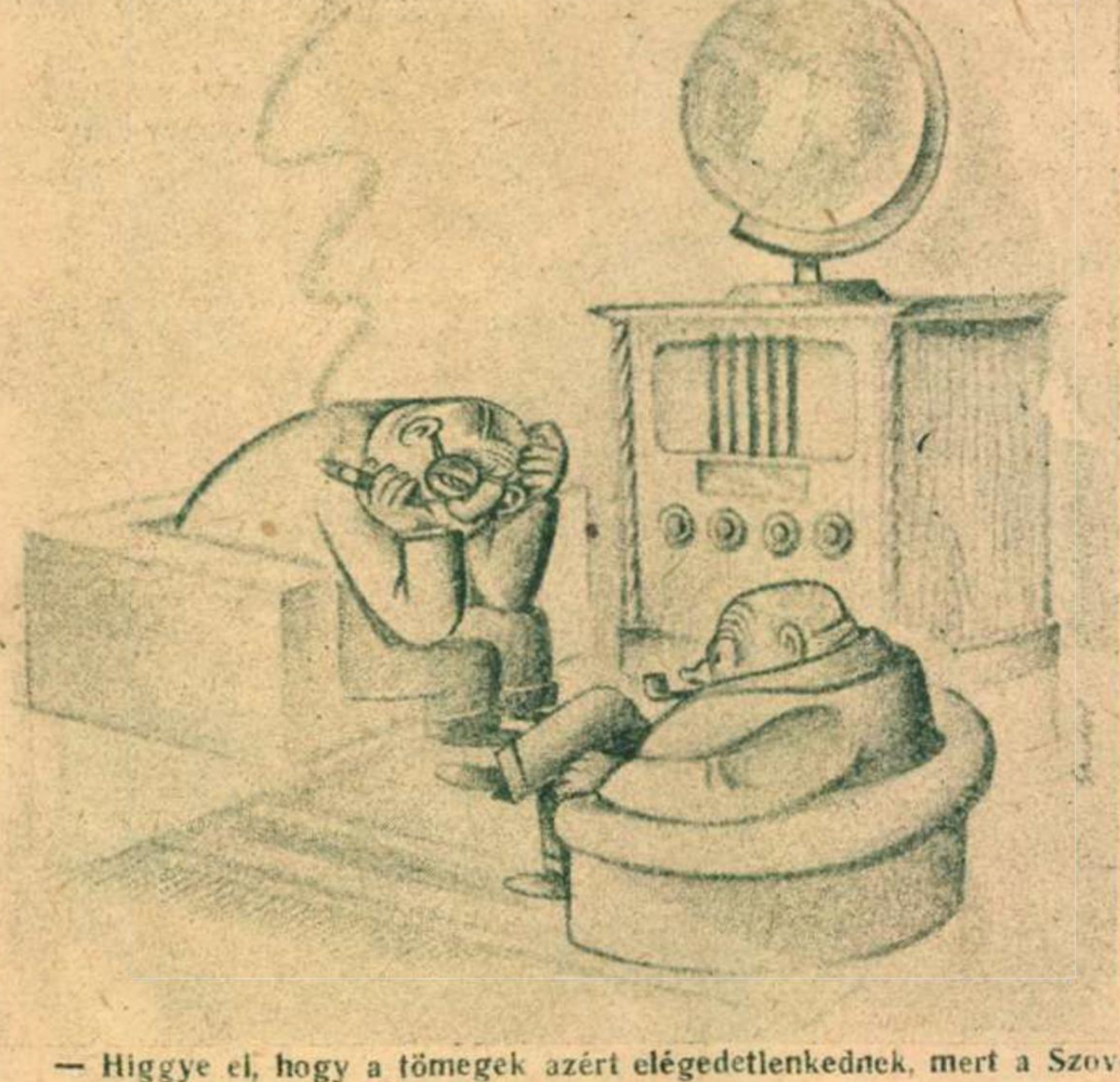

— Higgye el, hogy a tömegek azért elégedetlenkednek, mert a Szovjetunió propagandát csinál.
— Mivel csinál propagandát?
— Azzal, hogy van.

A KAPITALISTA ORSZÁGOK SZABADULNI IGYEKEZNEK AZ U S A. JÁRMA ALÓL

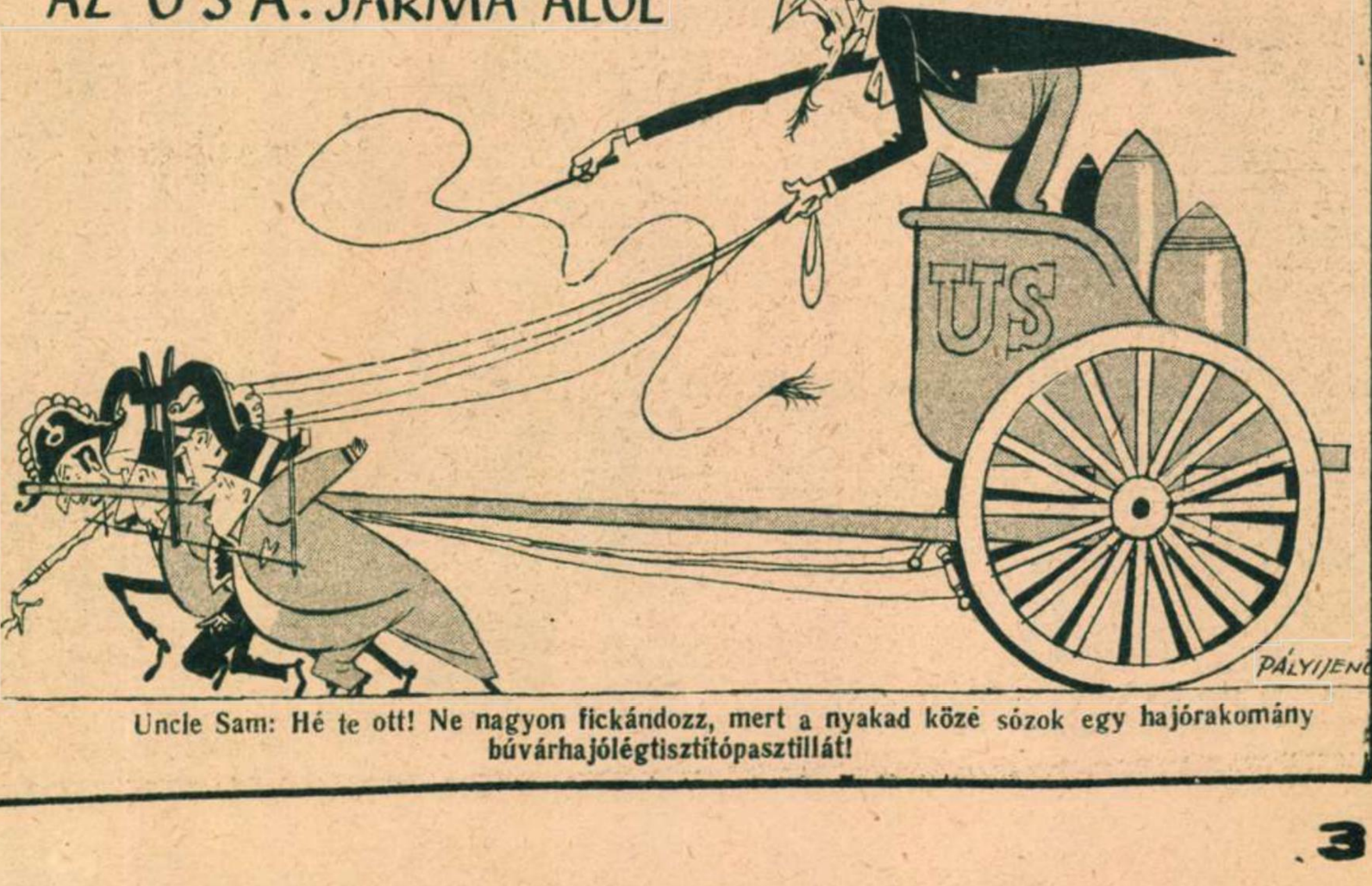
US
PÁLYIJEN

Uncle Sam: Hé te ott! Ne nagyon fickándozz, mert a nyakad közé sózok egy hajórakomány búvárhajólégtisztítópasztillát!

A szovjet ötéves terv hatása Amerikában

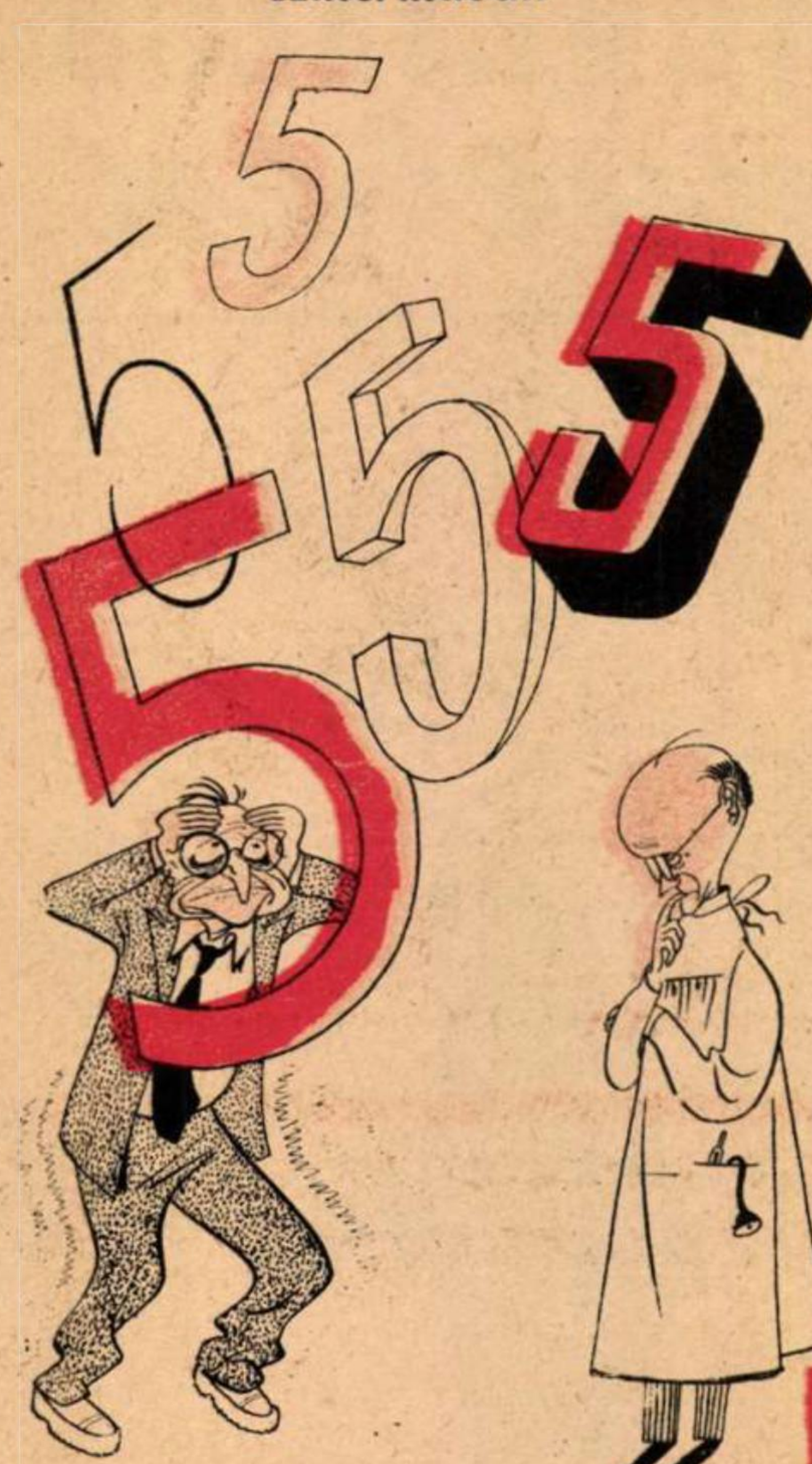

— Folyton ötösöket látok magam előtt, doktor úr! Ez már az ötödik...

Óvatos duhaj,

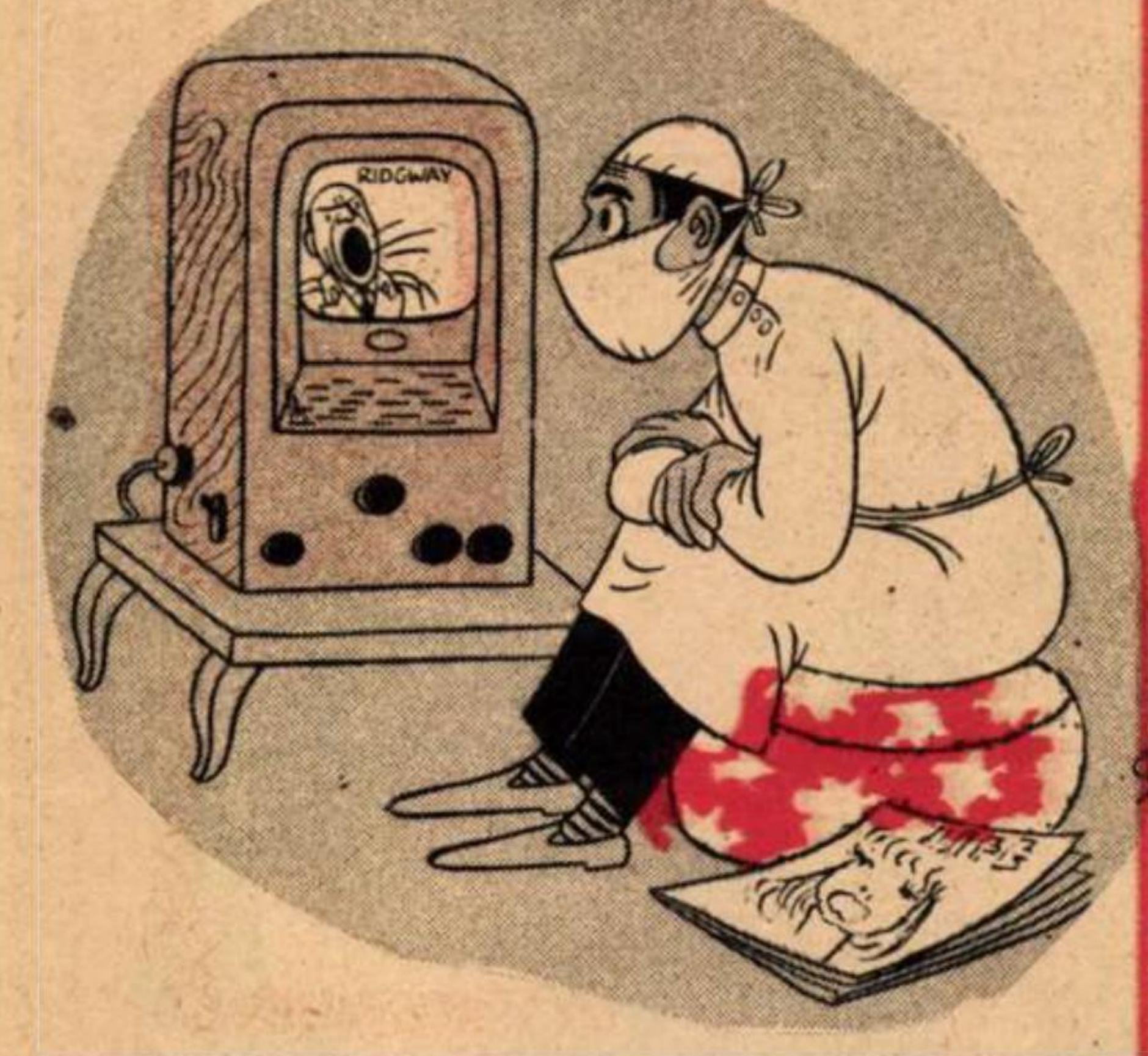

aki a pestistábornok rádióbeszédét hallgatja.

Kanadai helyzetkép

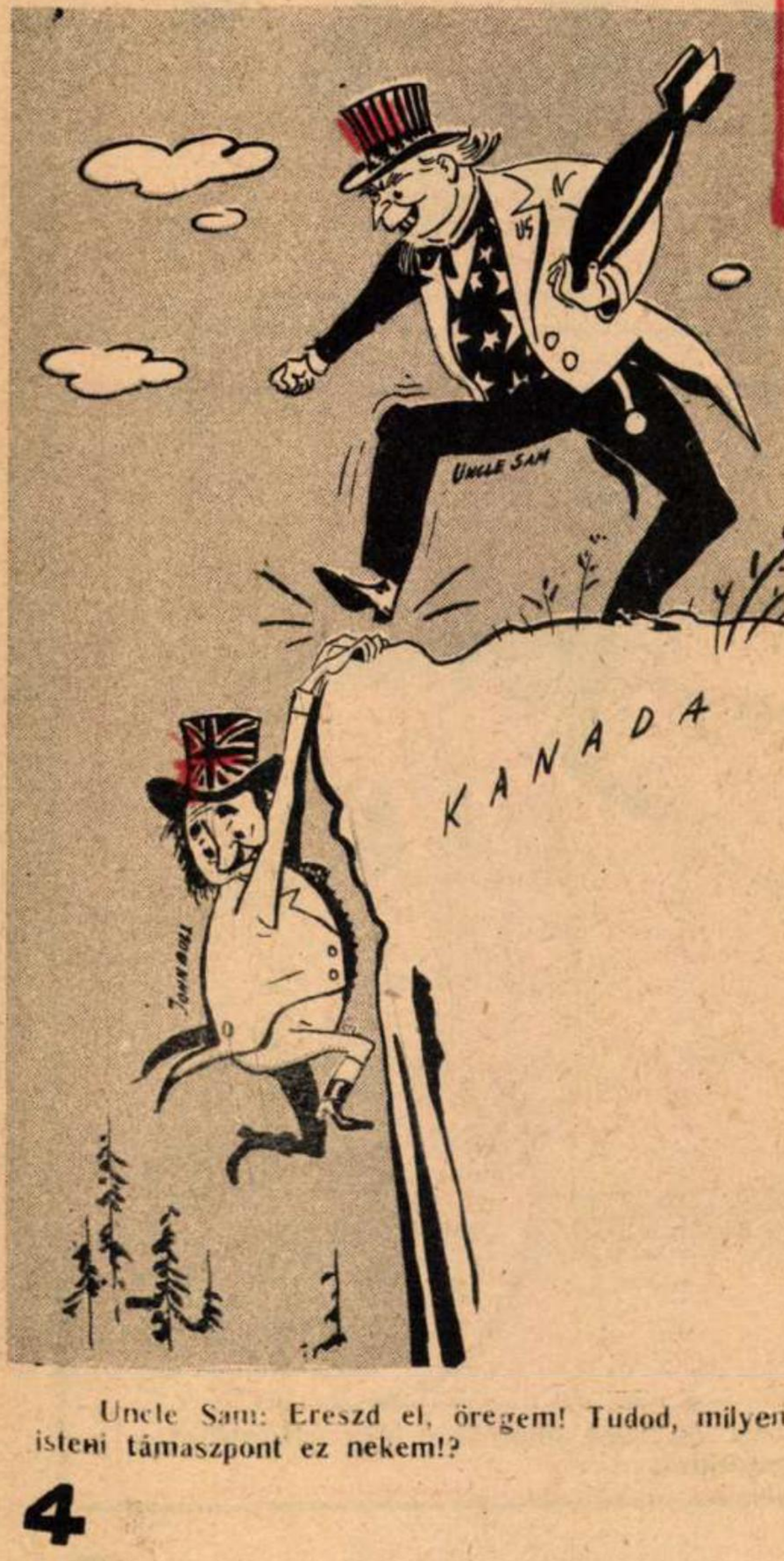

Uncle Sam: Ereszd el, öregem! Tudod, milyen isteni támaszpont ez nekem!?

A SOROMPÓ

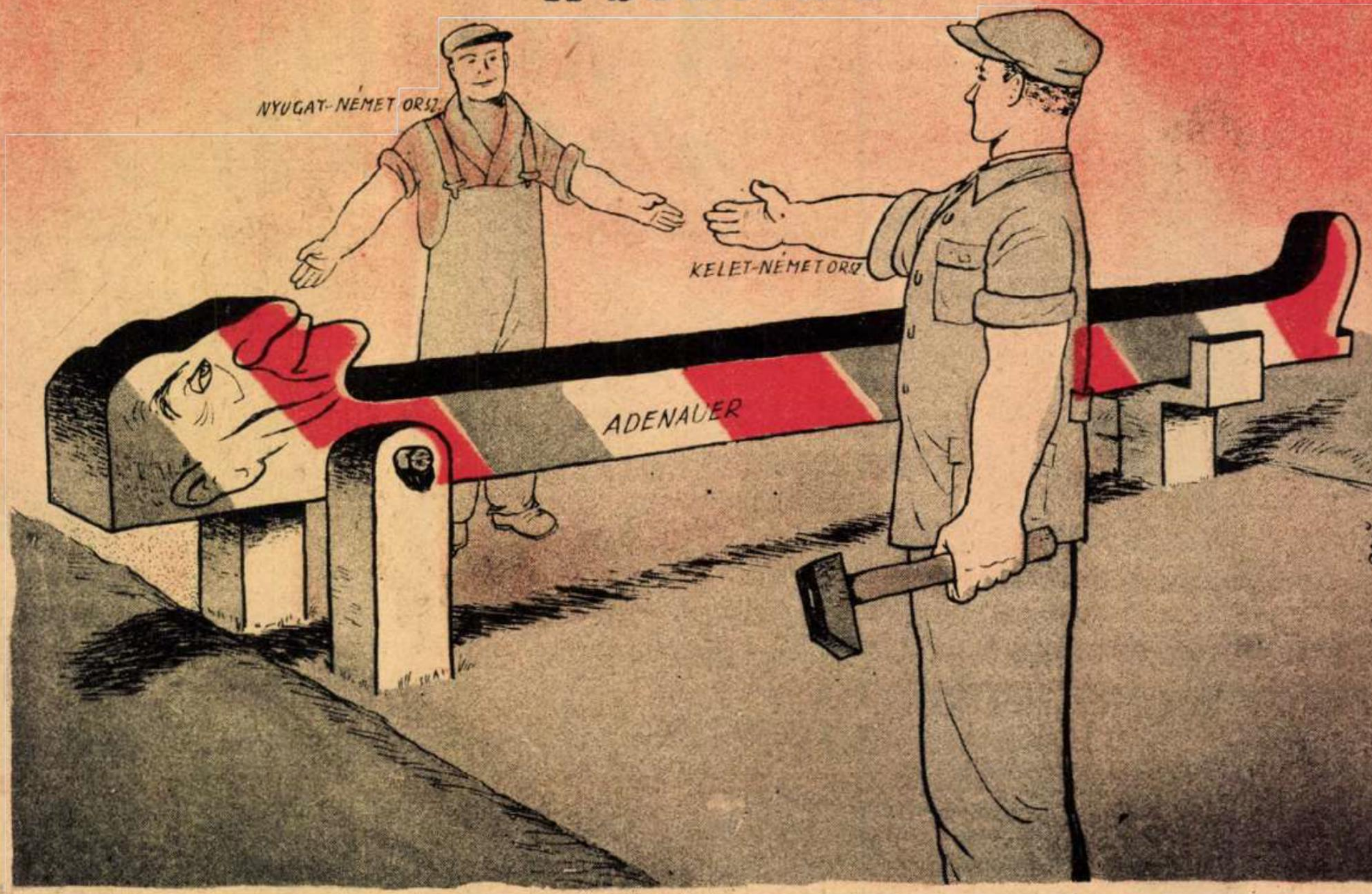
NYUGAT-NÉMET ORSZ.
KELET-NÉMETORSZ.
ADENAUER
gerő

— Mit csináljunk ezzel a sorompóval?
— Fel kell húzni!

Hálás utókor . . .

Ferenc Jóska, Magyarország utolsóelőttinek felkent apostoli királya már süldőkirály korában kinyilatkozta, hogy nem tűri különböző népképviseletek beleavatkozását az ő abszolut uralkodásába. Abszolut uralkodó akart lenni és az is lett. Féktelen abszolutizmusáért a legszentebb utálattal utálták „hűséges alattvalói", a magyarok. Ferenc Jóska, mikor rádöbbent arra, hogy ez a haragszomrád a császári és királyi udvartartás egyensúlyát veszélyezteti, elhatározta magában, hogy ennek megmentése érdekében egy olyan feleséget szerez magának, aki a magyarokat szereti. Királyi választása így esett Erzsébet Amália Eugénia bajor hercegnőre. Erzsébet hercegnő már csecsemőkorában kimutatta a magyarokhoz való vonzódását. Az atyaúristennek se fogadta el a papit hercegi anyukájától és egy magyar dadust követelt magának. A későbbiek során, mikor Magyarország királynője lett, mégjobban bebizonyította forró szerelmét a magyarok, illetve a daliás gróf Andrássy Gyula iránt. Mi sem természetesebb, hogy ezek után a magyarok sem renitenskedhettek és viszont kellett szeretniök a vajszívű Erzsébetet, valamint az akkori daliás idők legszebb pofaszakállát viselő férjét. Megvallom így őszintén, nem is hándáltam volna fel a királyi családnak a magyarok iránti eme sok jóságát, ha a kisfiam a hatodik születésnapjára készített ünnepi tortával ki nem tömte volna a gyomrát úgy, hogy azt csak orvosi segédlettel, illetve — keserűvízzel lehetett belőle kiűzni. Rohanás a patikába. A patika ajtaján egy undok fityegő tábla: „Éjjeli szolgálat az Erzsébet királyné-úti gyógyszertárban!" Rohanás tovább az Erzsébet királyné-úti gyógyszertárba. És akár hiszik, akár nem... az Erzsébet királyné-úti patikában...

Ferenc József keserűvizet kaptam.

Eme véletlen keserűvizes találkozásom a királyi párral azt bizonyítja, hogy 1952-ben is megbecsülik a Habsburgokat. Mondja valaki ezek után, hogy nem hálás az utókor!

B. E.

Három ujsághír Bécsből

Rövid közlemény jelent meg nemrég a bécsi lapokban arról, hogy Tamara Ray, az osztrák fővárosban vendégeskedő fakir szenzációs mutatványra készül. Úszónadrágban, csupasz felső testébe szúrt ezer gombostűvel távfutást rendez Bécs és Grácz között. Mellékesen megjegyezve a bécsi rendőrségtől engedélyt kapott, hogy útközben tányérozhasson, mert természetesen a fakiroknak is élni kell valamiből. A bécsi utcákon lézengő munkanélküliek között mindig akad elég kiváncsi s a start behirdetett napjára néhány száz főnyi közönség gyűlt össze az opera előtt, a csodálatos fakirra várva, akiről rossz nyelvek azt pletykálták, hogy nem is valódi fakir, hanem csak egy marshallizált leépített banktisztviselő, aki evvel az eredeti ötlettel akar néhány fillért keresni. Ez sem sikerült szegénynek, mert helyette csak a menedzser jelent meg a helyszinen és sajnálkozva közölte a kivándsiakkal, hogy a távfutás technikai okokból elmarad. Ugyanis egész Bécsben nem lehet ezer gombostűt felhajszolni.

Bécsben nemcsak lakáshiány, de nagy bútorhiány is van. Erre a bútorhiányra jellemző tréfás glosszát olvastunk nemrég egy bécsi lapban. Az egyik minisztérium osztályfőnökének előszobájában várakoznak a türelmes és türelmetlen felek. Déltájban két altiszt jelenik meg az előszobában és bocsánatkérő mosollyal fordulnak a várakozókhoz: — „szíveskedjenek a székeket átengedni! Tizenkettő és kettő között a tisztviselőknek ebédidejük van!"

●

Nemrég megjelent Bécsben Mr. Black new-yorki nadrágtartógyáros, aki a marshallizált kultúra nevében néhány száz dollárért kibérelte a színházi krízis miatt üresen álló Weidlinger Theatert. Mr. Black a bécsi lapok színházi rovatvezetői részére rendezett sajtófogadáson közölte, hogy friss amerikai ötletekkel megreformálja a bécsi operettet. Színházában nonstop operetteket rendez. Operett reggeltől estig s az előadásokon számtalan meglepetéssel szolgál a közönségnek. Néhány ilyen meglepetést elárul... Minden előadás után a hősszerelmes vagy a táncos komikus hazakísér egy-egy magános hölgyet, akinek nincs gavallérja. A szerencsés hölgyet sorshúzás útján jelölik ki a szünetekben. A sorshúzáson mindenki részt vehet, ha vásárol egy sorsjegyet, darabonként egy schillingért. — Más ötlet. Ugyancsak a szünetekben a darab zeneszerzője öt schillingért hívánatra eljátssza bármelyik szerzeményét, amelyet megrendelnek nála. Az előadássorozatot Johann Strauss „Az utolsó keringő" című híres operettjével kezdik.

— Szegény Strauss, ha ezt megélhette volna — jegyezte meg az egyik újságíró epésen.

— Hogyan, hát meghalt? — kérdezte felháborodva Mr. Black.

— Igen. Már régebben — mondta az újságíró szomorúan.

— Az ördögbe is — bosszankodott Mr. Black. — Vele akartam megiratni a „Manhattan cipőkrém" legújabb reklámdalát. Ilyen szerencsétlen fickó. Most kereshetett volna néhány dollárt.

A. L.

Fokozódik a házkutatási terror Franciaországban

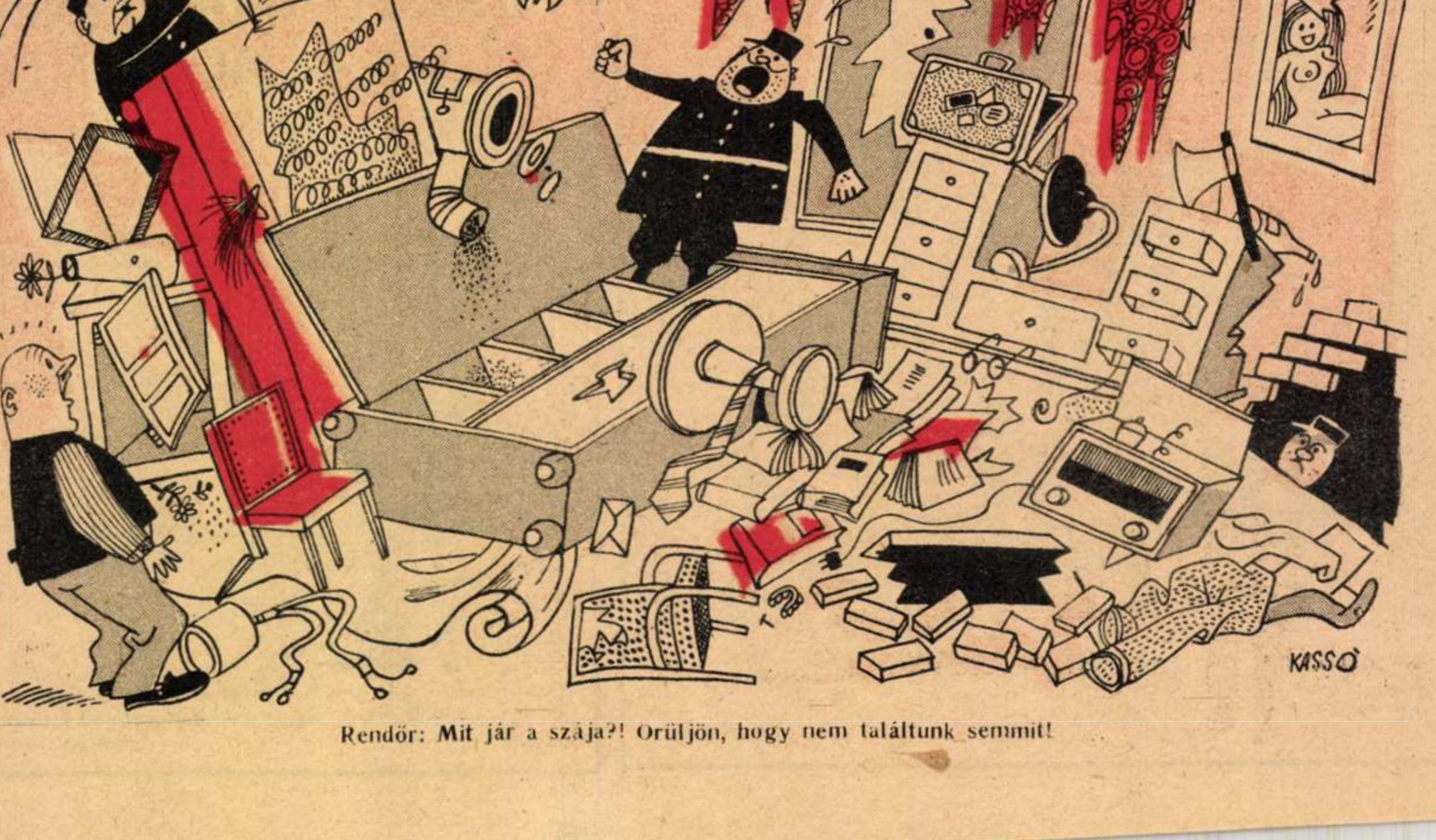

Rendőr: Mit jár a szája?! Örüljön, hogy nem találtunk semmit!

Ha a washingtoni erkélyeken közlekedési tanácsadó volna

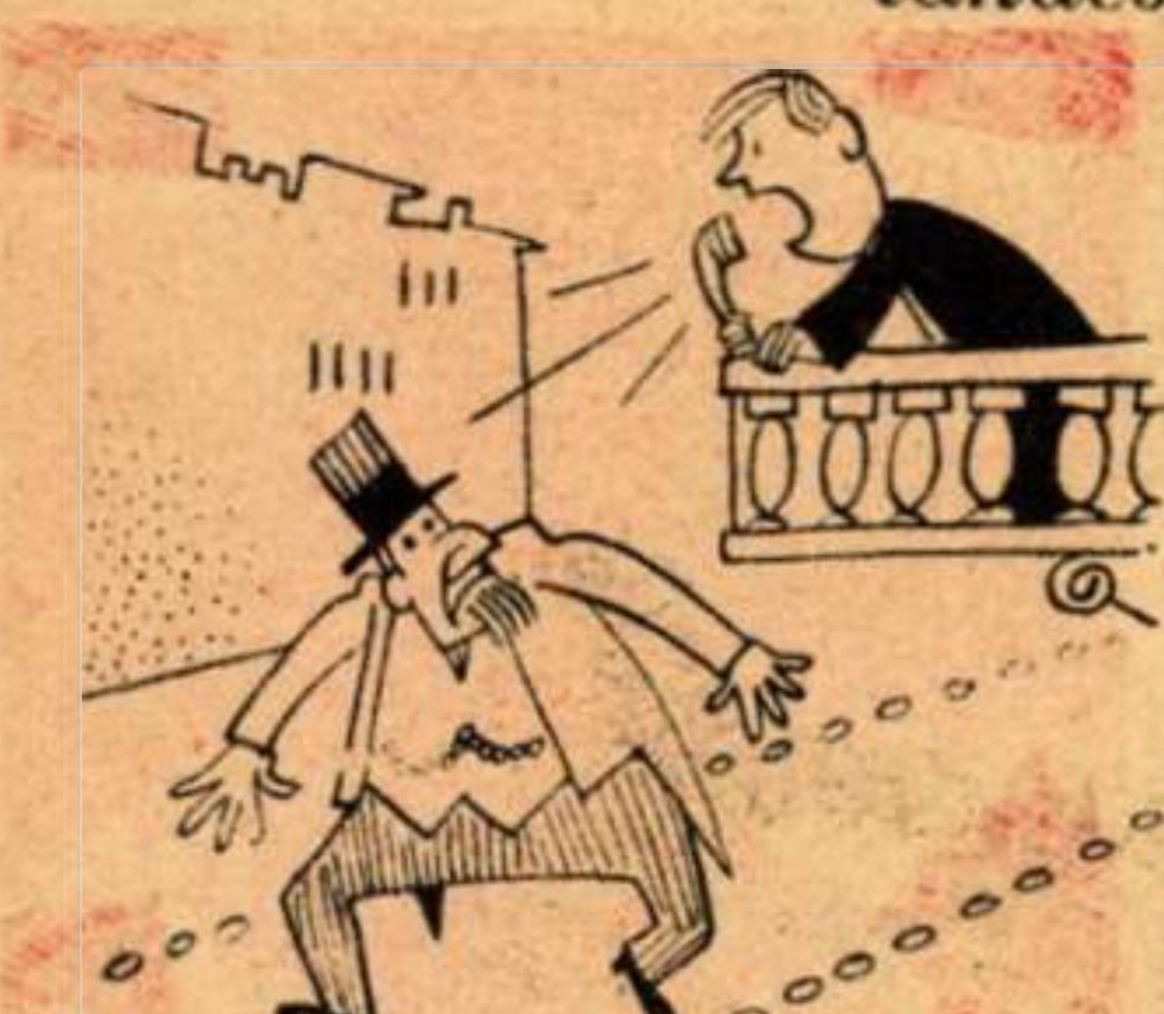

— Közlekedjünk figyelmesebben! Az a két elnökjelölt ott megint letért a becsület útjáról! Már benne is vannak a legnagyobb panamában! Lassabban a testtel! Ennek bukás lesz a vége! Az a barnakalapos Truman ottan rossz irányban megy! Arra nem a dicsőség van, hanem a börtön! Azok a kövér nagytőkések ottan, igen-igen, maguk a szivarral a szájukban már megint bele akarnak lépni a háborúba! Halló, maga kövér ember a whiskys üveggel ne kapaszkodjék fel Amerika kocsijára, mert az veszélyes! Igen igen, Churchill úr, magának szóltam. Ne tegyen úgy, mintha nem értené. Ki fogja törni a nyakát! Egy családapának igazán több esze lehetne. Halló, az az elegáns angol külügyminiszter vigyázzon, fejjel megy neki az olajtartálynak! Látja, úgy kellett magának, csupa olaj lett a szép zakója, azt hiszi, hogy majd a Moszadik megtéríti a kárát?! Na tessék. Most az a pirosfezes egyiptomi király is olajra lépett! Miért nem vigyáznak jobban? Ejnye, ejnye. Samu bácsi, öreg ember létére igazán jobban vigyázhatna, ott szaladgál ész nélkül a tankok között, mint egy kerge birka, vigyázzon, mert a saját tankjai fogják elgázolni! Ejnye, ejnye, kedves járókelők, hát nincs senki, aki azt az idegbajos öregembert átvezesse a helyes oldalra?

Egy önérzetes miniszterelnök

Az amerikaiak emlékiratot juttattak el Pinay francia miniszterelnökhöz; az emlékiratot nyilván azért hívták emlékiratnak, mert ebből is kiderül, hogy Franciaország függetlensége már csak emlék. Az emlékiratban az amerikaiak arra tanítják ki a franciákat, hogy mire költsék a pénzüket. Ezt az amerikai kormány nem tekinti a francia belügyekbe való beavatkozásnak, mert Franciaország gazdálkodása szerintük már régen amerikai belügy. Pinay miniszterelnök azonban az asztalra csapott és felordított, mint egy sebzett vad: Azt már nem! Elvégre a gloire nemzete vagyunk vagy mi! És kiadta az utasítást, hogy ezt az emlékiratot utasítsák vissza. „Elvégre én vagyok Franciaország miniszterelnöke nem a Truman!“ — gondolta dölyfösen. „Igen“ — gondolta fennhéjázóan. „Én vagyok Franciaország miniszterelnöke!“ Akkor azonban felütötte benne a fejét a hamleti sápadt tépelődés. „Kétségtelen, hogy én vagyok Franciaország miniszterelnöke, de miért vagyok én Franciaország miniszterelnöke? Mert az amerikaiak óhajtják. És meddig vagyok én Franciaország miniszterelnöke? Ameddig az amerikaiak óhajtják. És fogják-e az amerikaiak óhajtani, hogy én Franciaország miniszterelnöke legyek, ha elkezdek velük bakafántoskodni? Aligha. Különben is rút hálátlanság kenyéradó gazdáim bizalmával visszaélni, ami nem méltó a gloire nemzetének miniszterelnökéhez.“ Itt tartott már Pinay, de közben megcsendült az asztalán a telefon is, egy angol hang ordítozása hallatszott belőle és Pinay nyilván ért az angol szóból, mert halálsápadt lett tőle és nyomban utasítást adott, hogy közöljék az amerikaiakkal, miszerint az emlékirat visszautasitása félreértés volt. Ugyszólván szórakozottság. A francia miniszterelnök egy pillanatra elfeledkezett magáról és azt hitte, hogy ő a francia miniszterelnök.

Még az asztalt is kivitette a szobából, amelyre rácsapott, nehogy újabb félreértés legyen belőle.

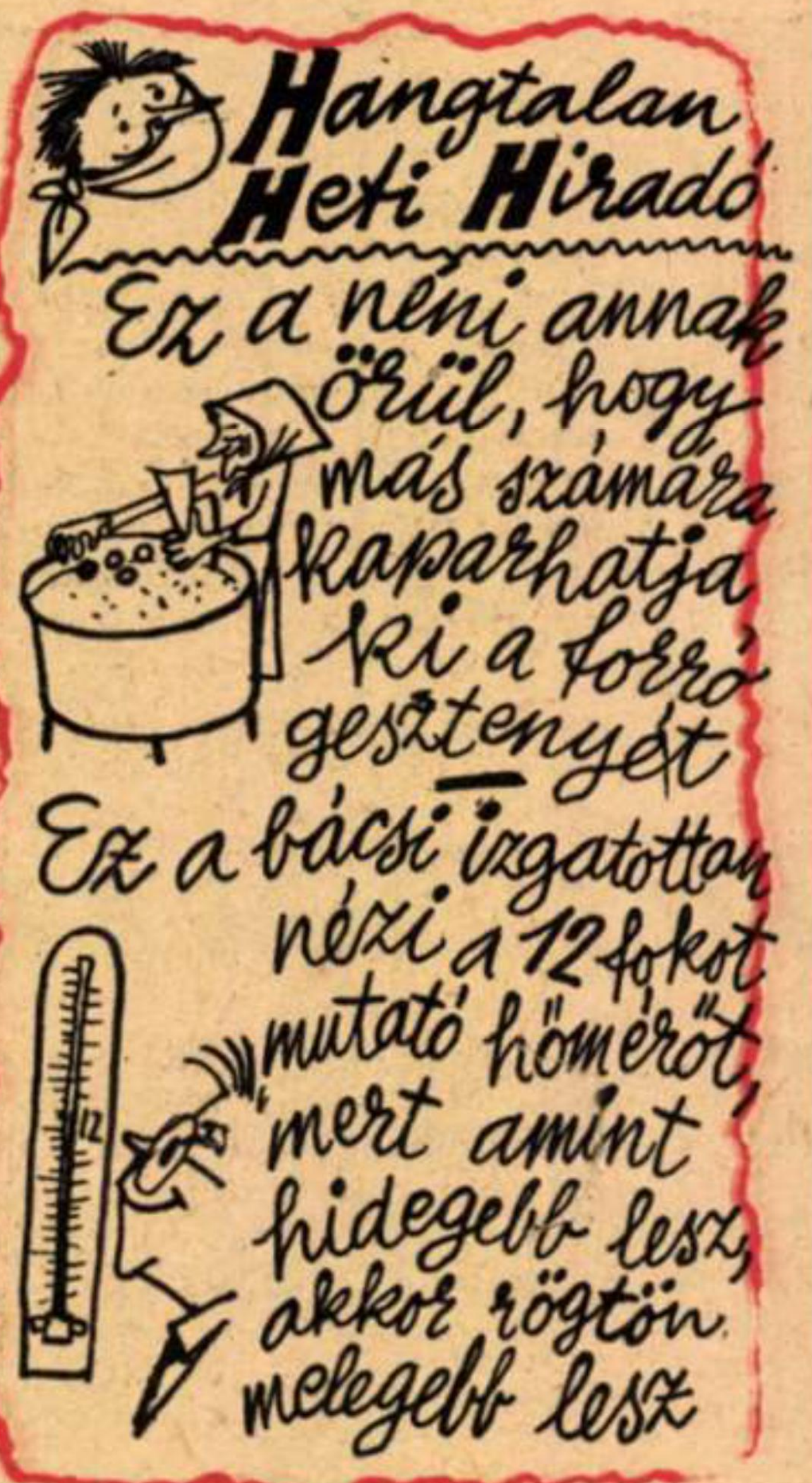
Hangtalan Heti Hiradó
Ez a néni annak örül, hogy más számára kaparhatja ki a forró gesztenyét
Ez a bácsi izgatottan nézi a 12 fokot mutató hőmérőt, mert amint hidegebb lesz, akkor rögtön melegebb lesz
12

Bosszúság Churchilléknél

(Hivatalos jelentés: Az idén nem adják ki a Béke Nobel-díjat.)

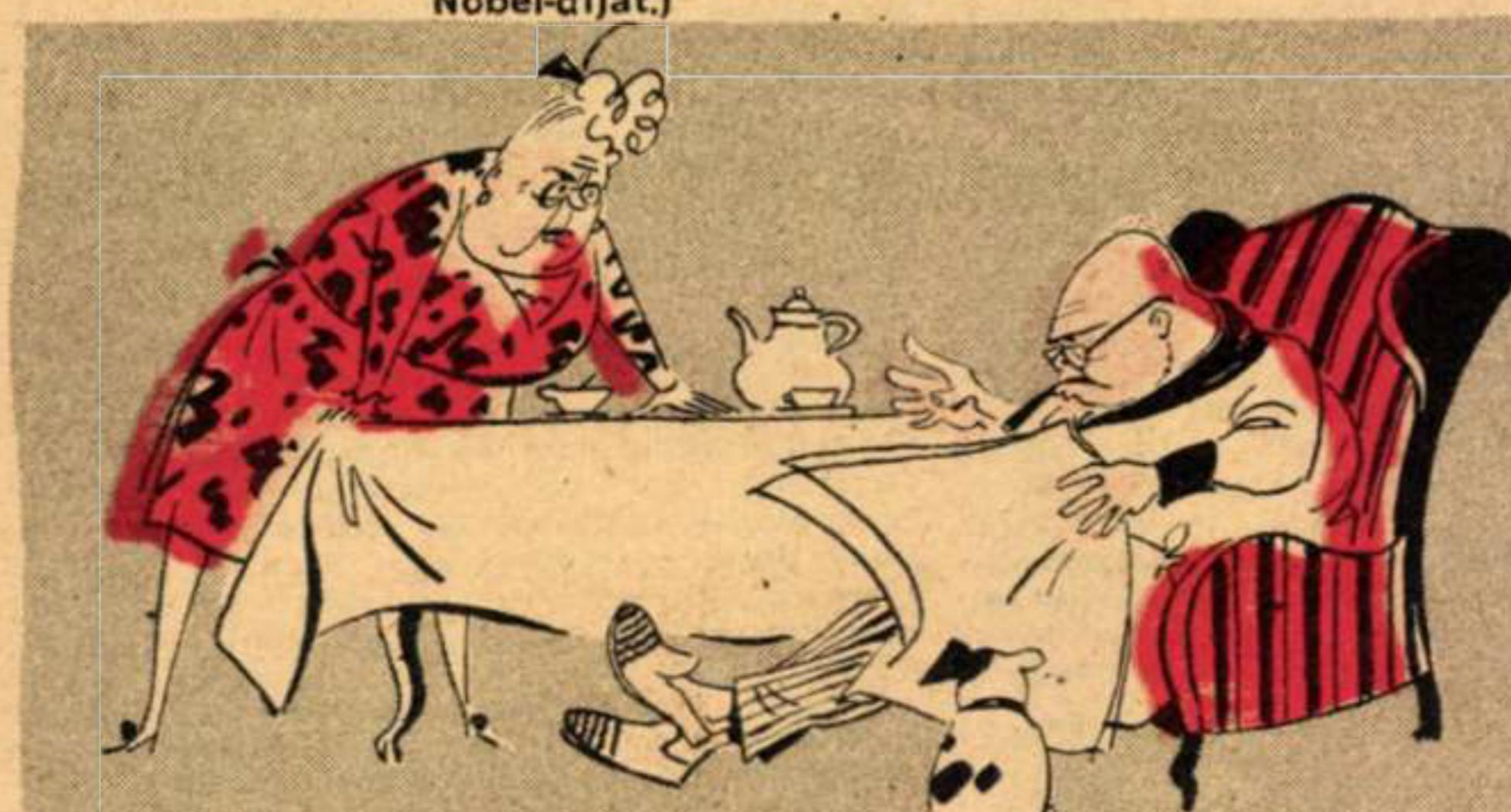

Churchill: Na mama, jól nézünk ki! Elestünk biztos harmincezer dollártól . . .

Korrupció a Fehér Házban

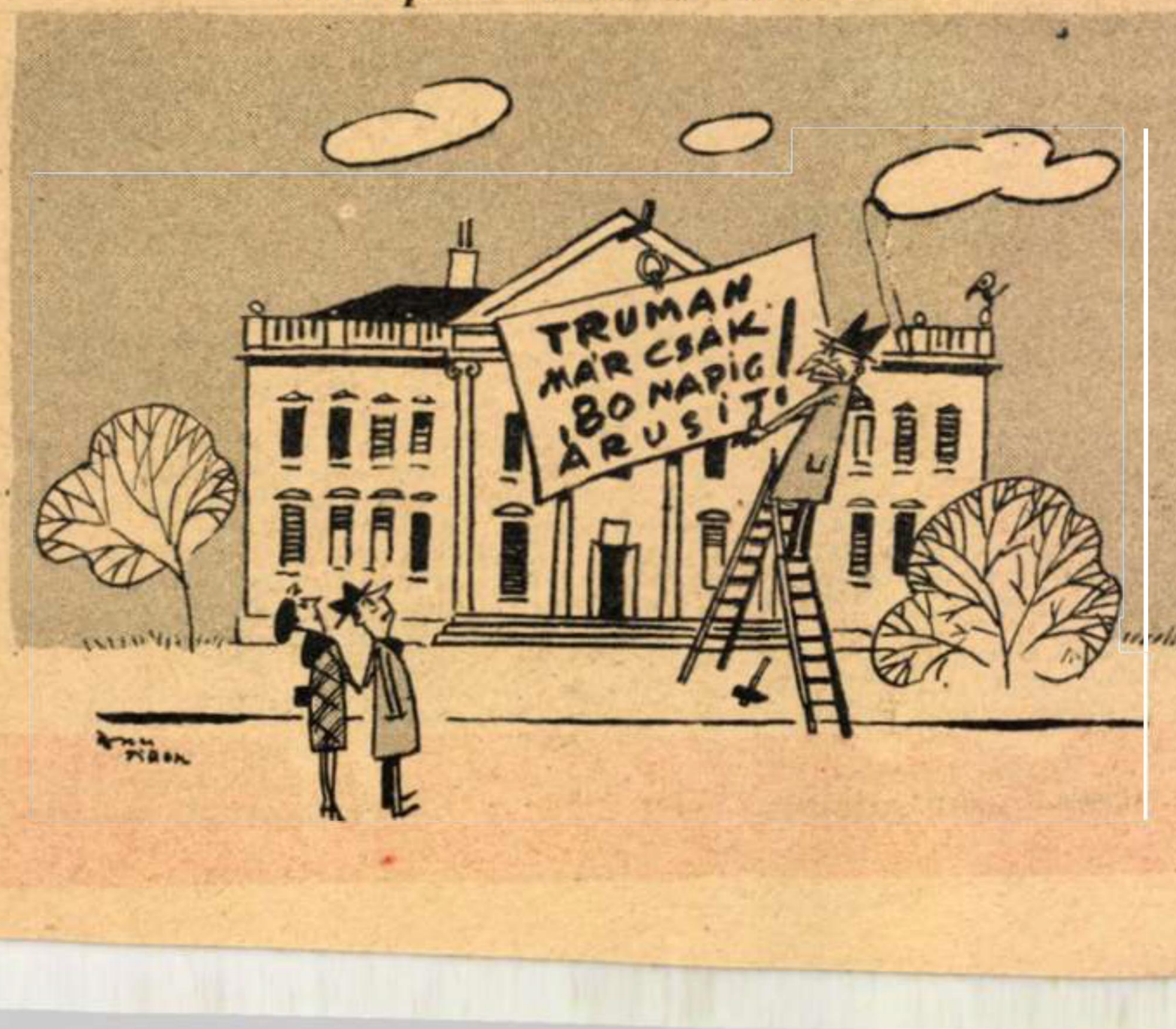
TRUMAN MÁR CSAK 80 NAPIG ÁRUSIT!

Paradicsommal dobálták meg Trumant a haarlemi négernegyedben

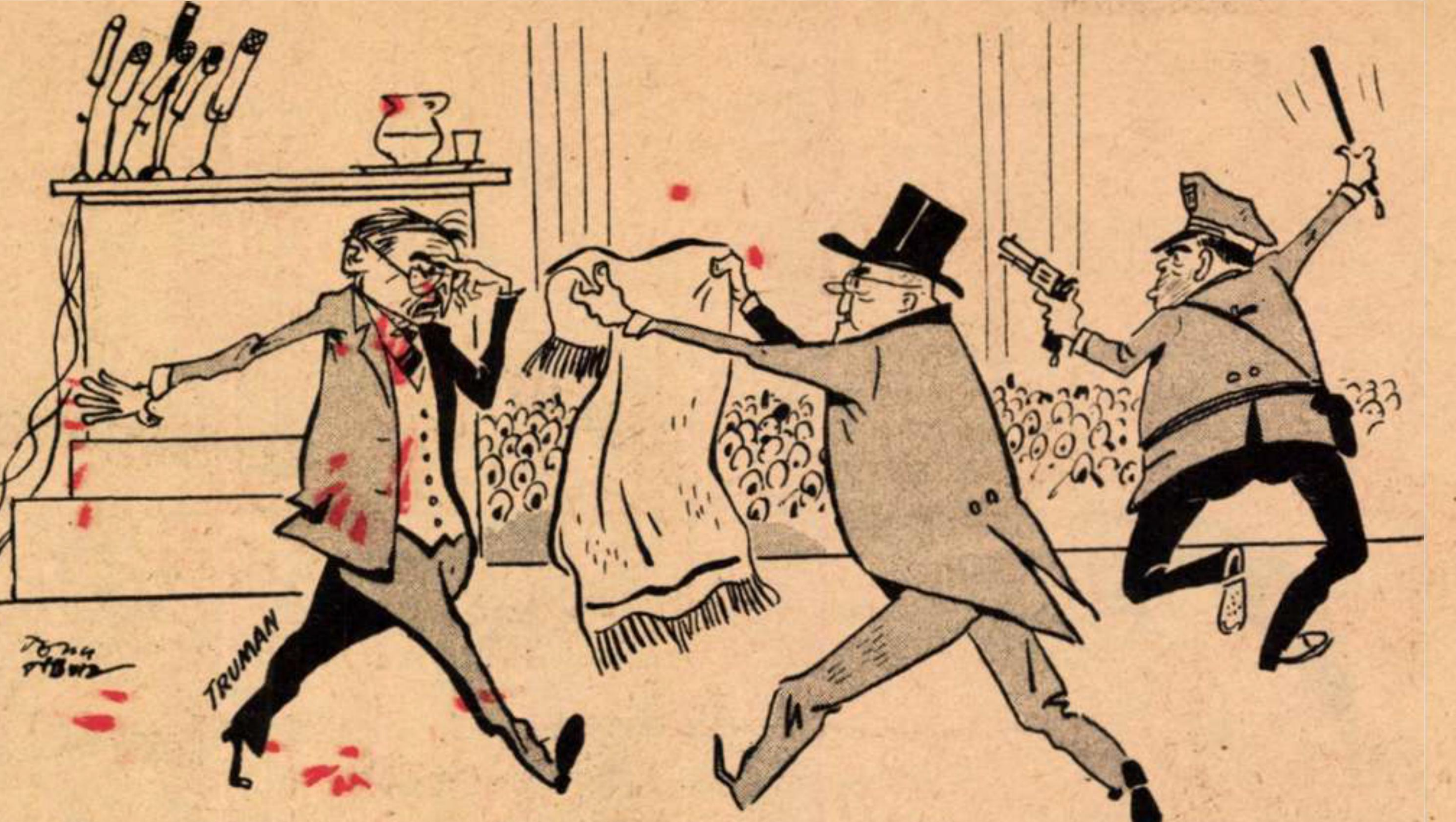

Truman: Dehát hogy jutott eszükbe a négereknek, hogy paradicsommal dobáljanak?
Választási biztos: Egyszerű! Az elnök úrnak beszédében célozni méltóztatott az amerikai néger paradicsomra . .

Az elégedett kuncsaft visszatér

(Az olasz rádióállomásokról gyakran hallható a „Róma, szent város“ című amerikai stílusú dzsesszlemez, amely a klerikális propagandát szolgálja.)

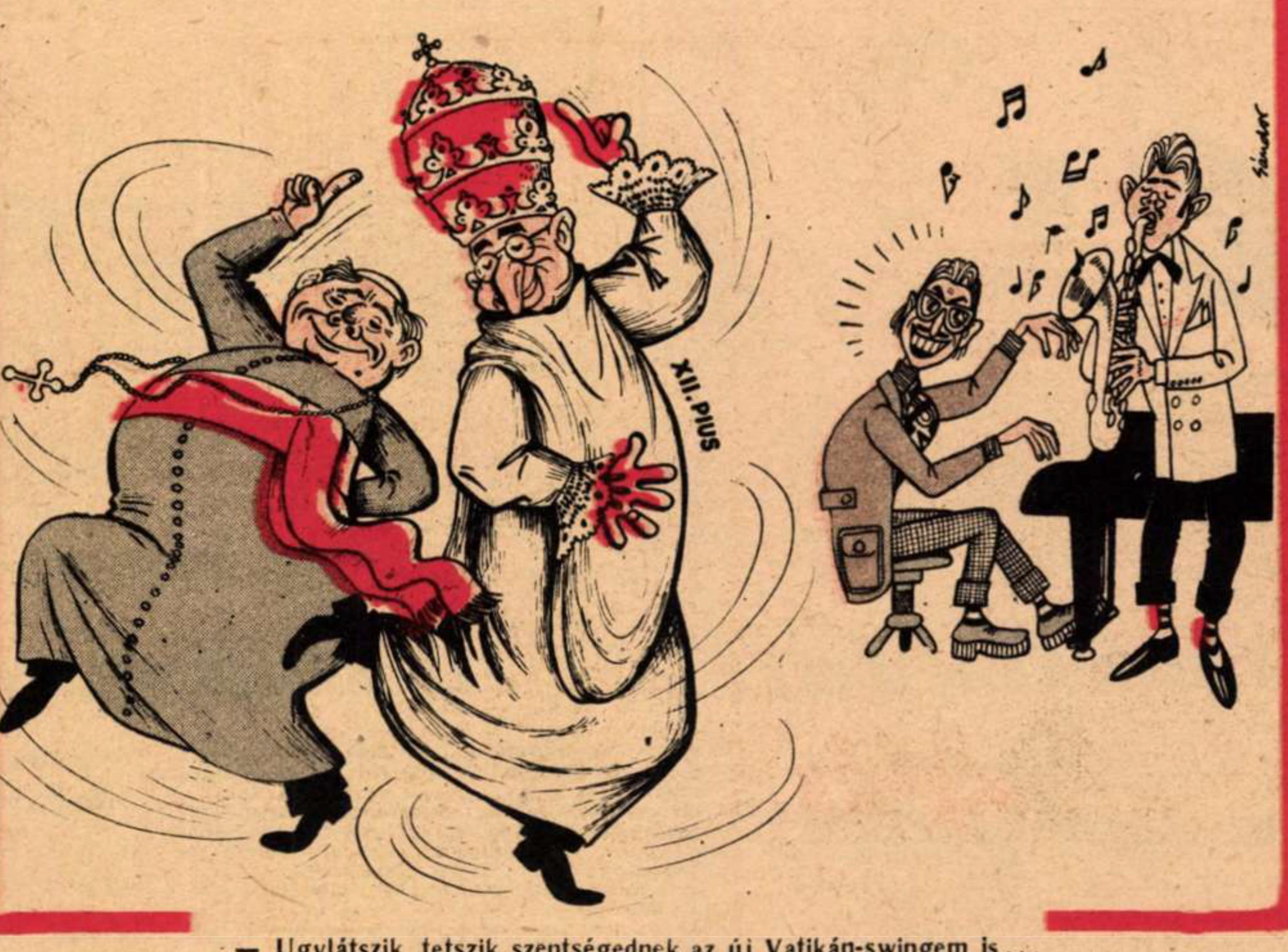

— Ugylátszik tetszik szentségednek az új Vatikán-swingem is . . .

AZ IRÓ TEKINTÉLYÉRŐL

Irta: Szép Ernő

Tekintélyt abban a masik világban az embernek legelőször is a születés adott (persze ha pénz is volt a grófi meg bárói cím mellé), azután a pénz adott tekintélyt, ha nem is járult semmi cím a pénz mellé, emellett a hivatali rang járt tekintéllyel; voltak olyan hivatalok, amelyeknek a gazdája méltóságos volt, akár a báró vagy a kormányfőtanácsos. De a miniszternek meg még egynéhány nagy kutyának pláne a kegyelmes cím dukált.

Az írónak persze semmi címe nem volt: dehát tekintélye lehet az olyannak is, akinek semmi címe nincsen.

A megboldogult Karinthy Frigyesről fogok egy kis históriát elmondani, abból kisül, mennyi tekintélye volt a magyar írónak.

Ha Karinthy szembe jött valakivel, aki nem tudta, kicsoda, az a valaki Karinthyt inkább nézhette boxbajnoknak mint írónak. Olyan vállai voltak, és akkora izmok duzzasztották ki a zakkója ujjait; ha gesztikulált. Nadrágja többször volt vasalatlan, min vasalt, nyakkendője csak úgy volt megkötve, mint amit muszáj megkötni, hogy kétfelé ne essék. A felsőzsebben öntöltő tollat hordott, nem gavallér zsebkendőt. Ennyit törődött a külsejével.

Nahát egy reggel behívót hoz neki a posta a városházára, a katonai ügyosztályhoz. Elhanyagolhatta egyszer valami bejelenteni valóját, de hogy mi lehetett az, arról már fogalma se volt. Tizenegy órára szólt az idézés, először is hát rohant a városházára.

Átadom a szót Karinthynak, ő maga meséli tovább.

— Az illető rekesz előtt kérlek legalább egy tucat pasas állott. Jaj mikor végzek itt. Állottam egy-két percig, azután az összes felektől bocsánatot kérvén, odajárultam az illető tisztviselő elé, benyujtottam neki az idézést, és kezdem néki magyarázni az előrejövést: hány helyen van sürgős dolgom, legsürgősebb a honorárium felvétele, az utalványt öt úrnak kell aláírni, hogy a pénzt megkaphassa az ember... A tisztviselő megnézi az idézést, amely Karinthy Frigyes írónak szól, kinéz reám, nagy tisztelettel:

— Az író úr titkárának tetszik lenni?

— Nem kérem, az író vagyok személyesen.

Erre már rám se néz:

— Úgy? Tessék csak hátraállni a többiek mögé.

Az amerikaiak potom áron megkaparintják az olasz műkincseket

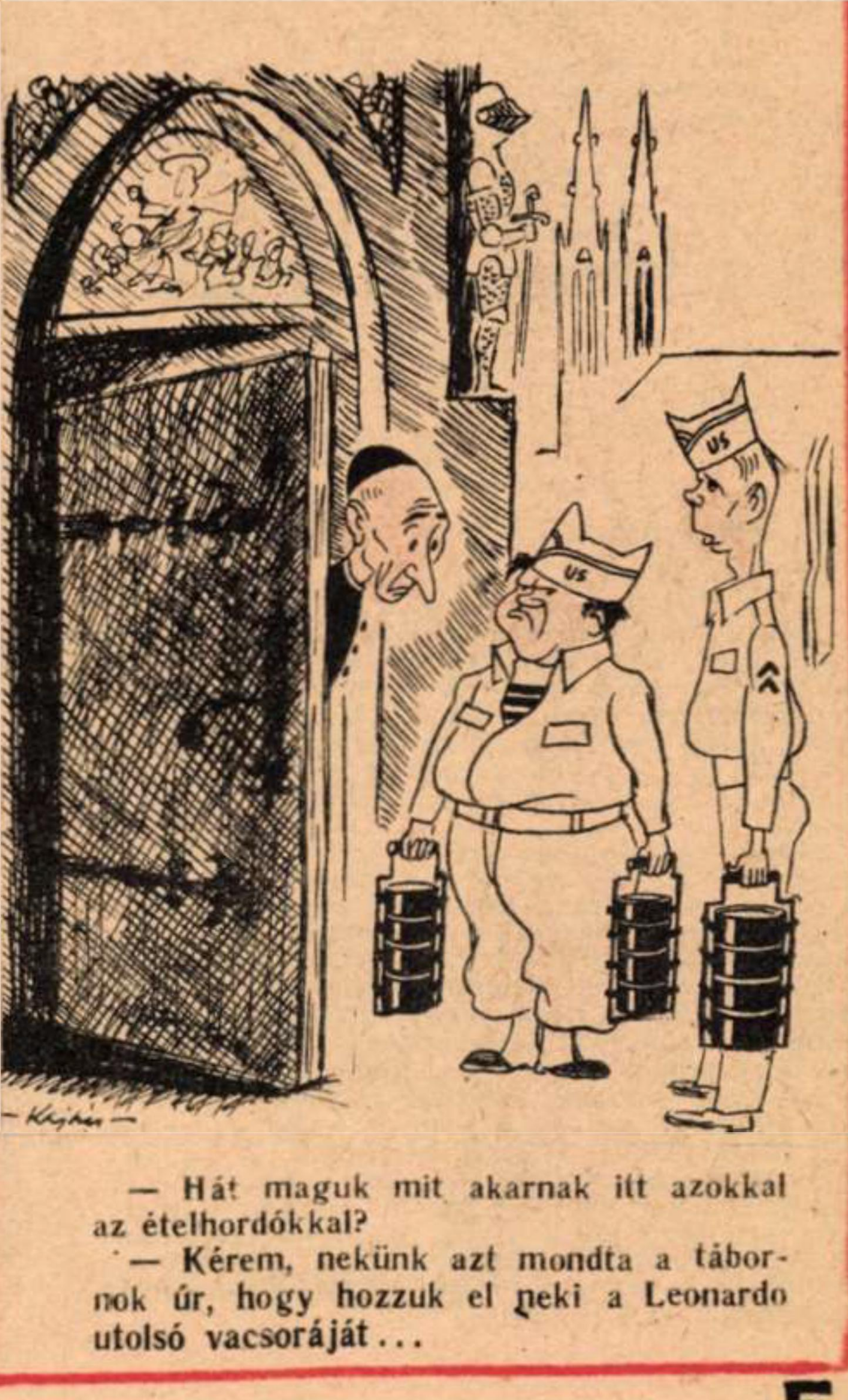

— Hát maguk mit akarnak itt azokkal az ételhordókkal?

— Kérem, nekünk azt mondta a tábornok úr, hogy hozzuk el neki a Leonardo utolsó vacsoráját . . .

Miért maradt el ez a megye az őszi munkákkal?

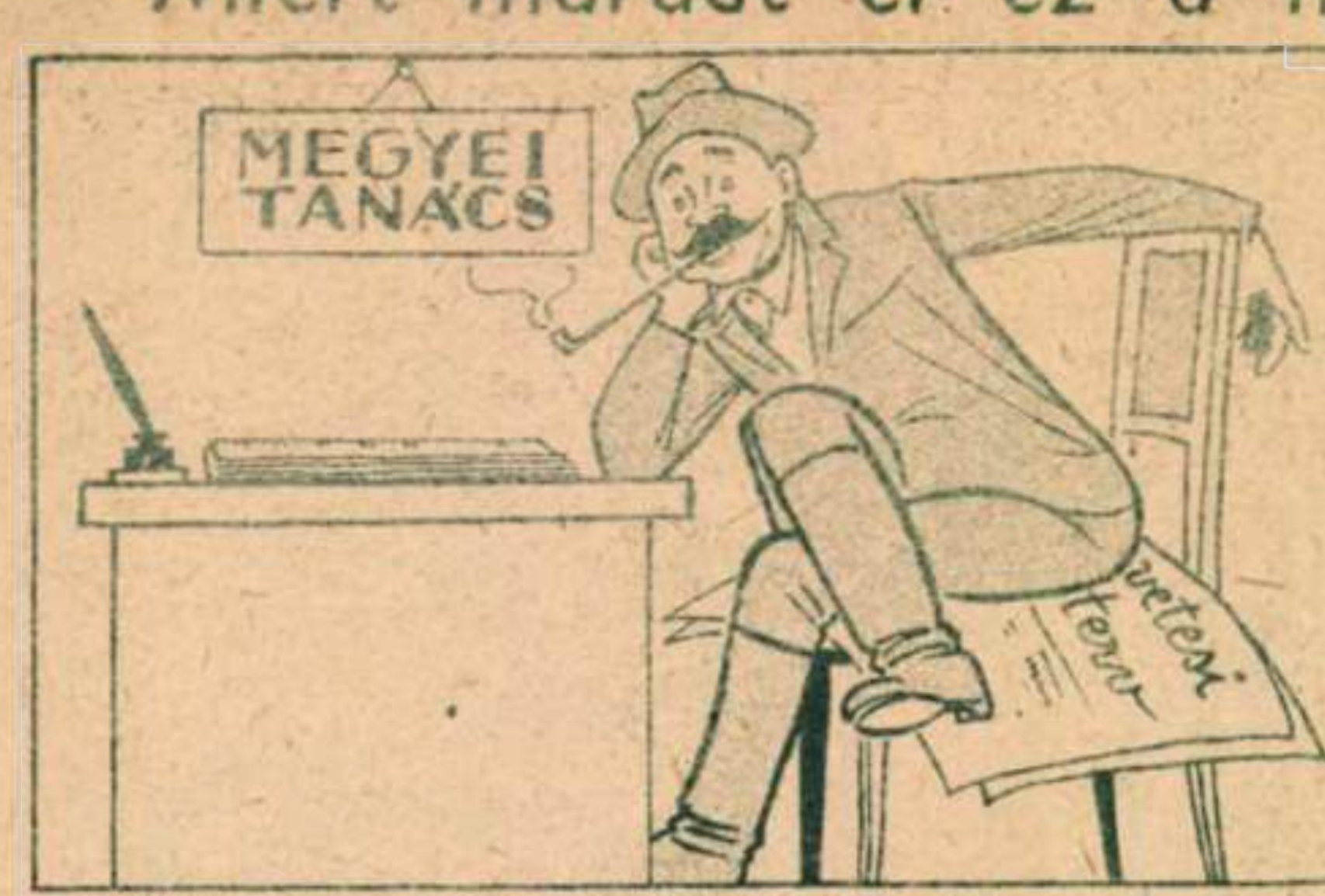

...Mert a tanács a vetési terven ül

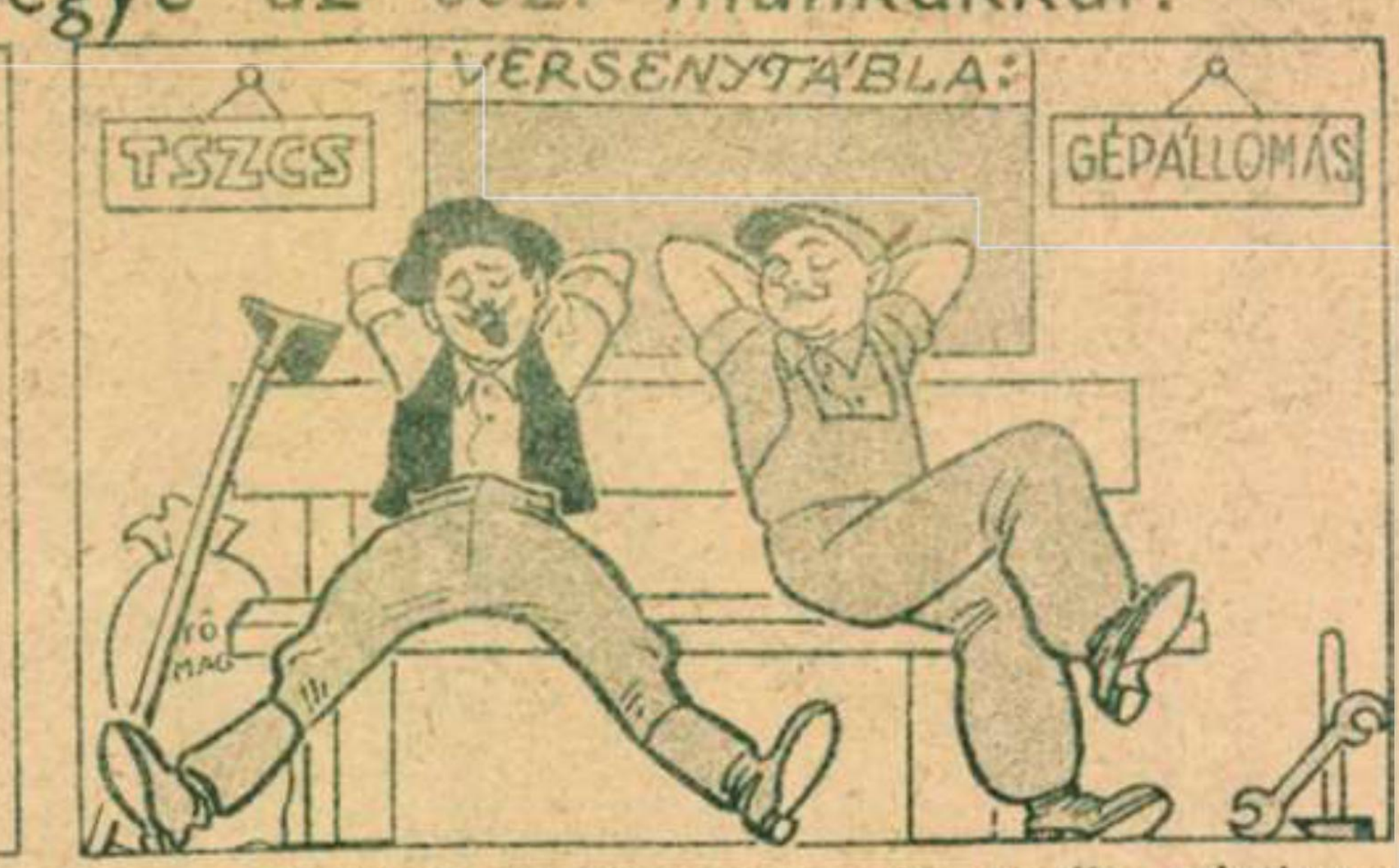

...Mert a munkaverseny is alszik, minthogy nem ismerik a vetési tervet

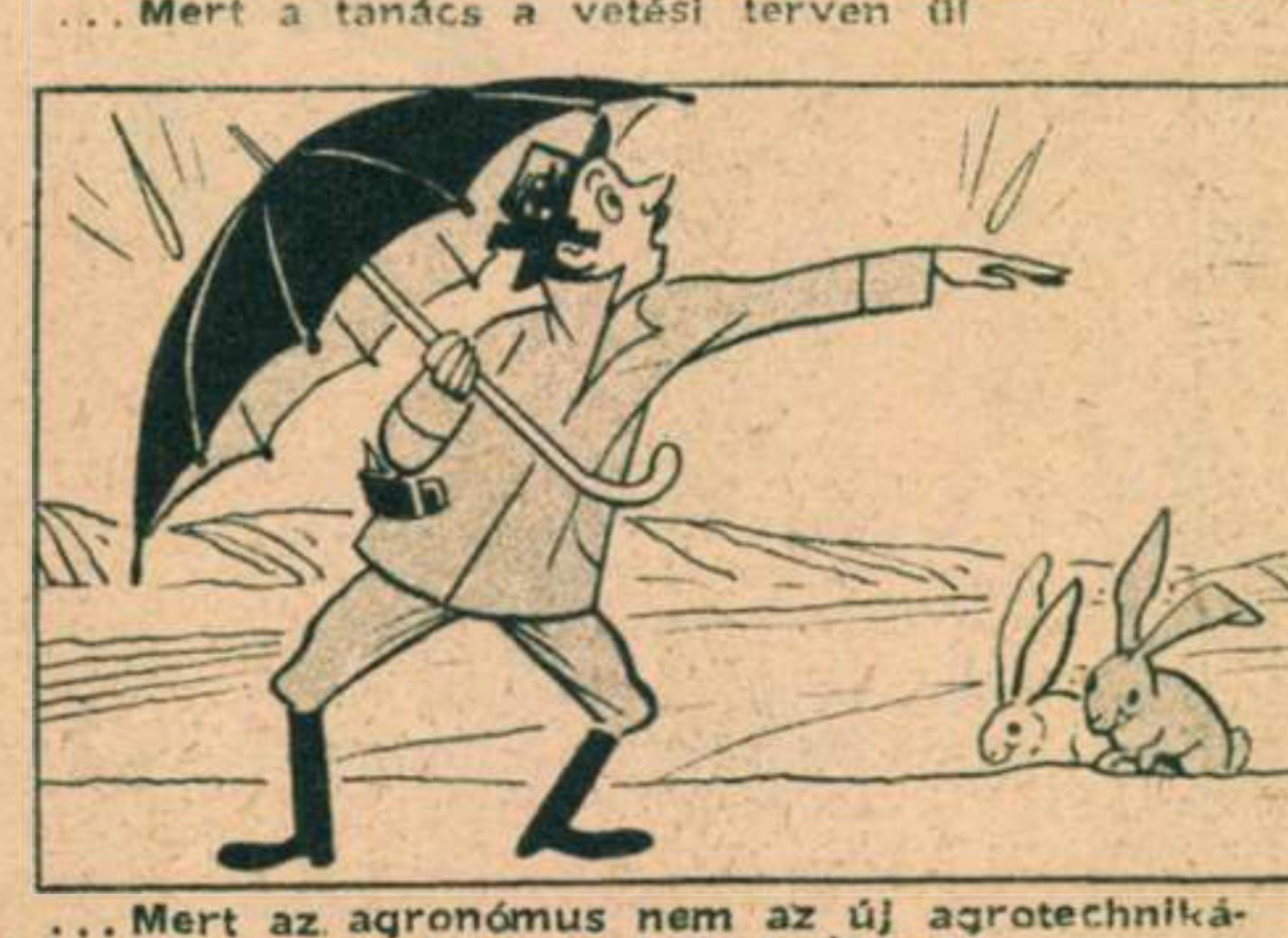

...Mert az agronómus nem az új agrotechnikáról beszél, hanem a rossz időt emlegeti

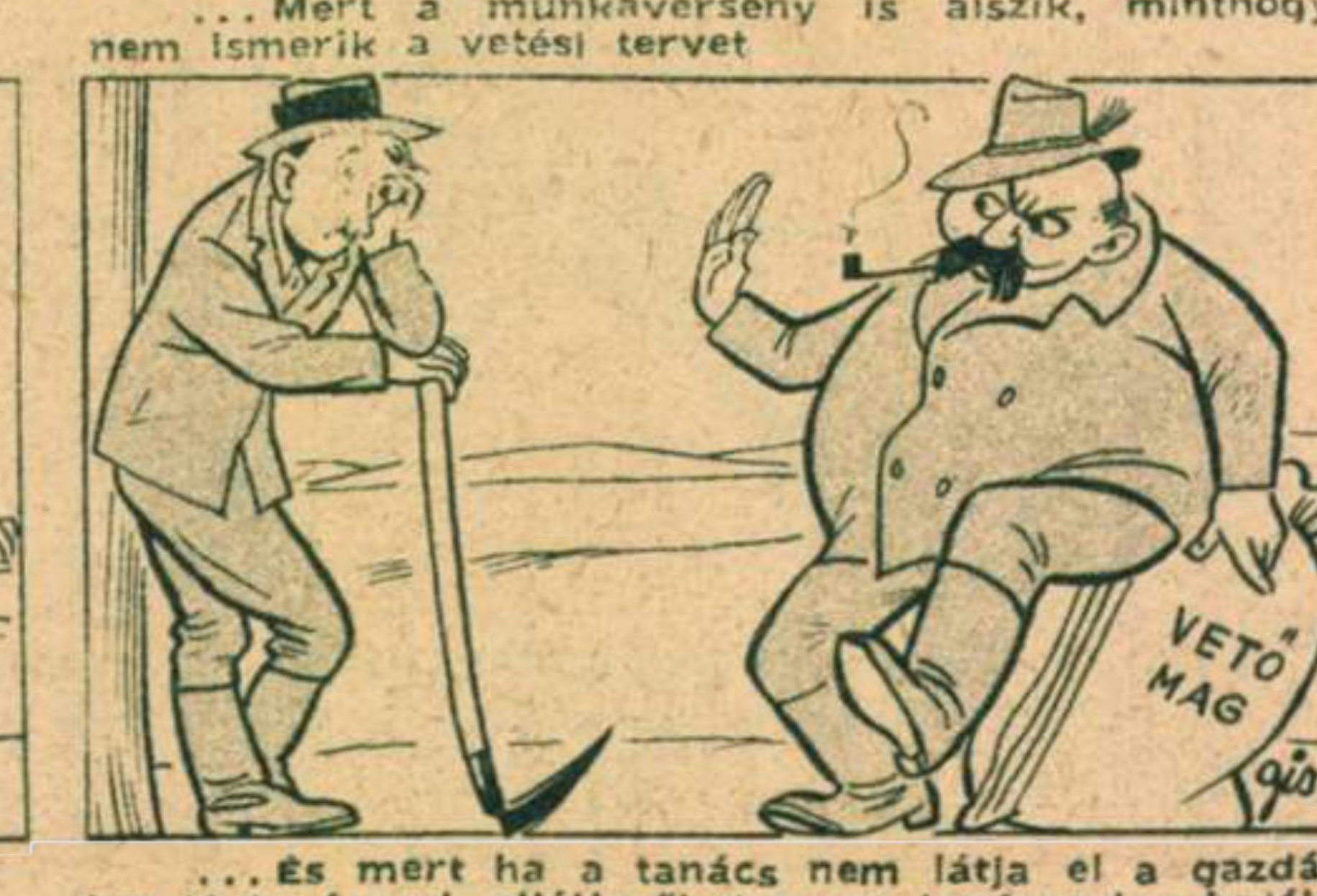

...És mert ha a tanács nem látja el a gazdákat jó tanáccsal, ellátja őket rossz tanáccsal a kulák

Teljesítsük túl a negyedik negyedévi tervet!

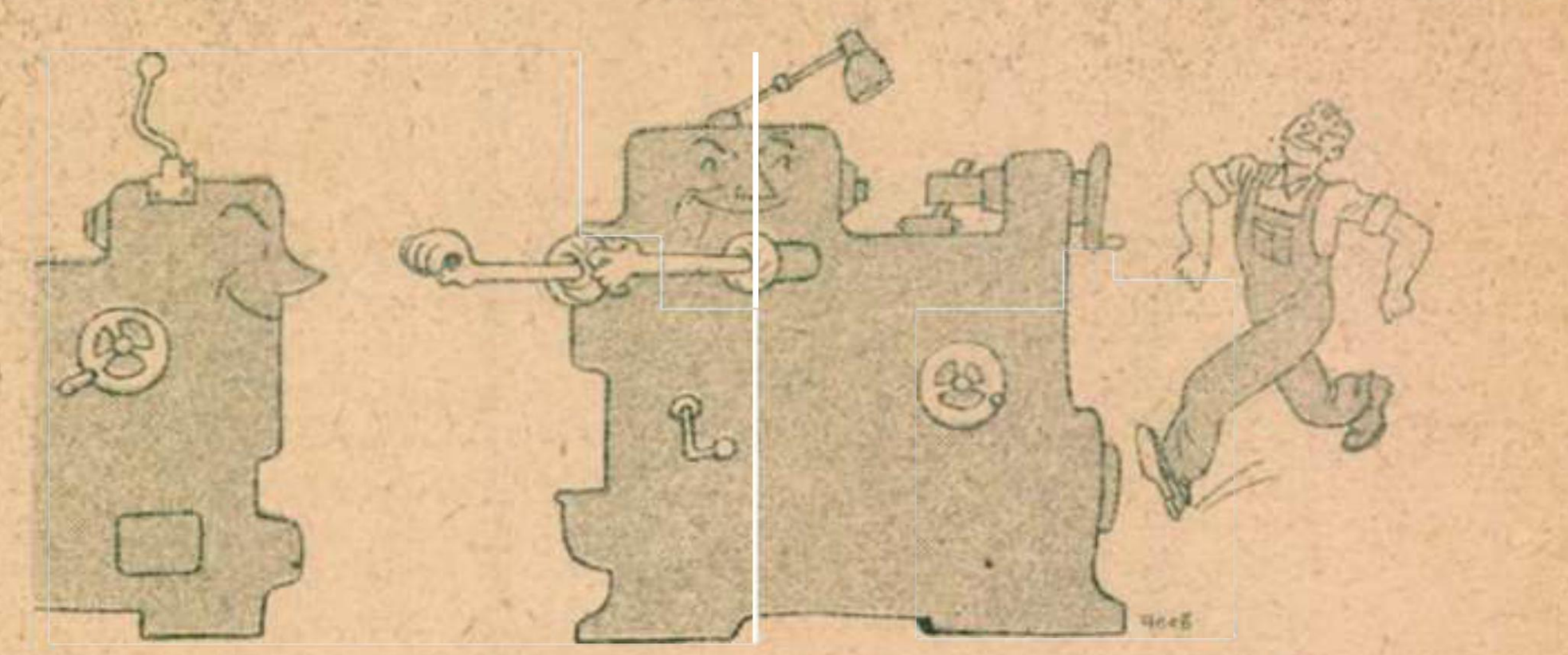

— Mit csinálsz gép-koma?

— Hallottam a gazdám felajánlását, hát most én is nekigyürközöm, hogy ne maradjunk le!

Most már biztos, hogy itt az ősz

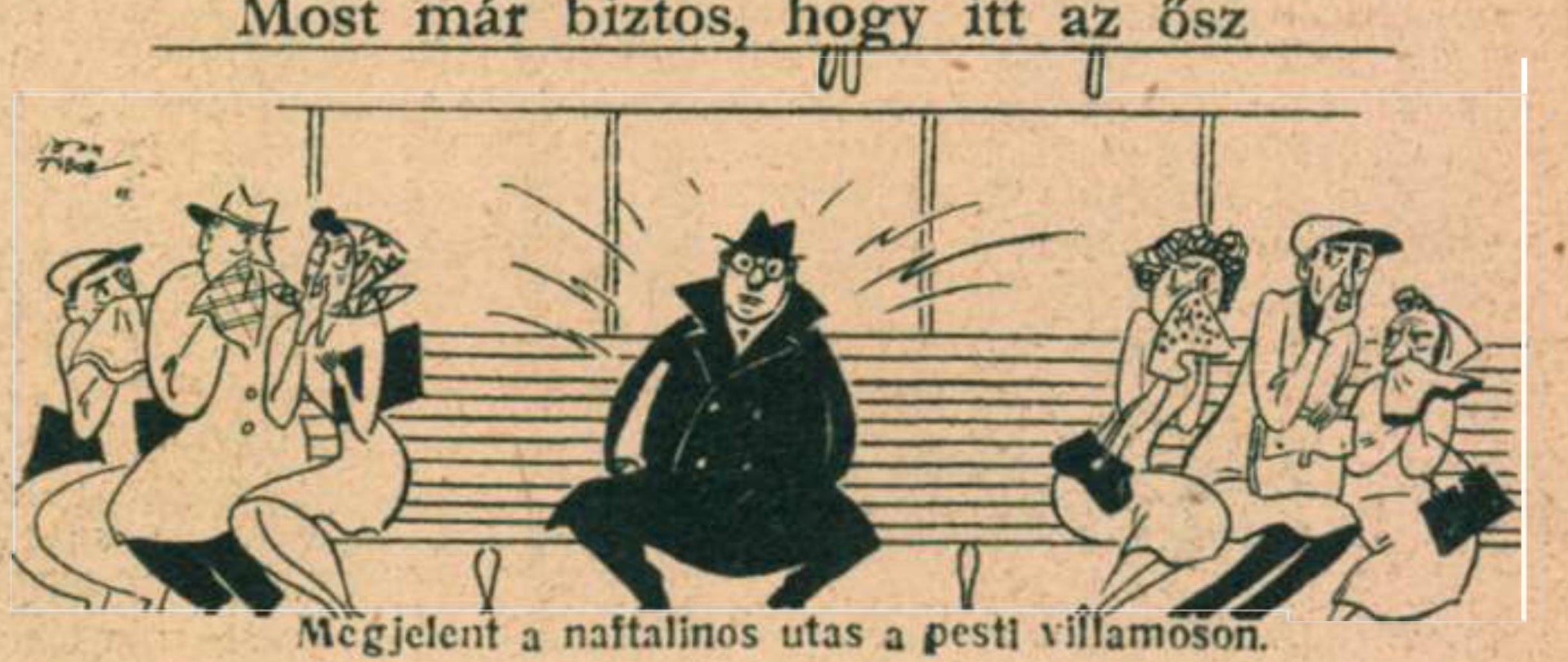

Megjelent a naftalinos utas a pesti villamoson.

Óvatos gyerek

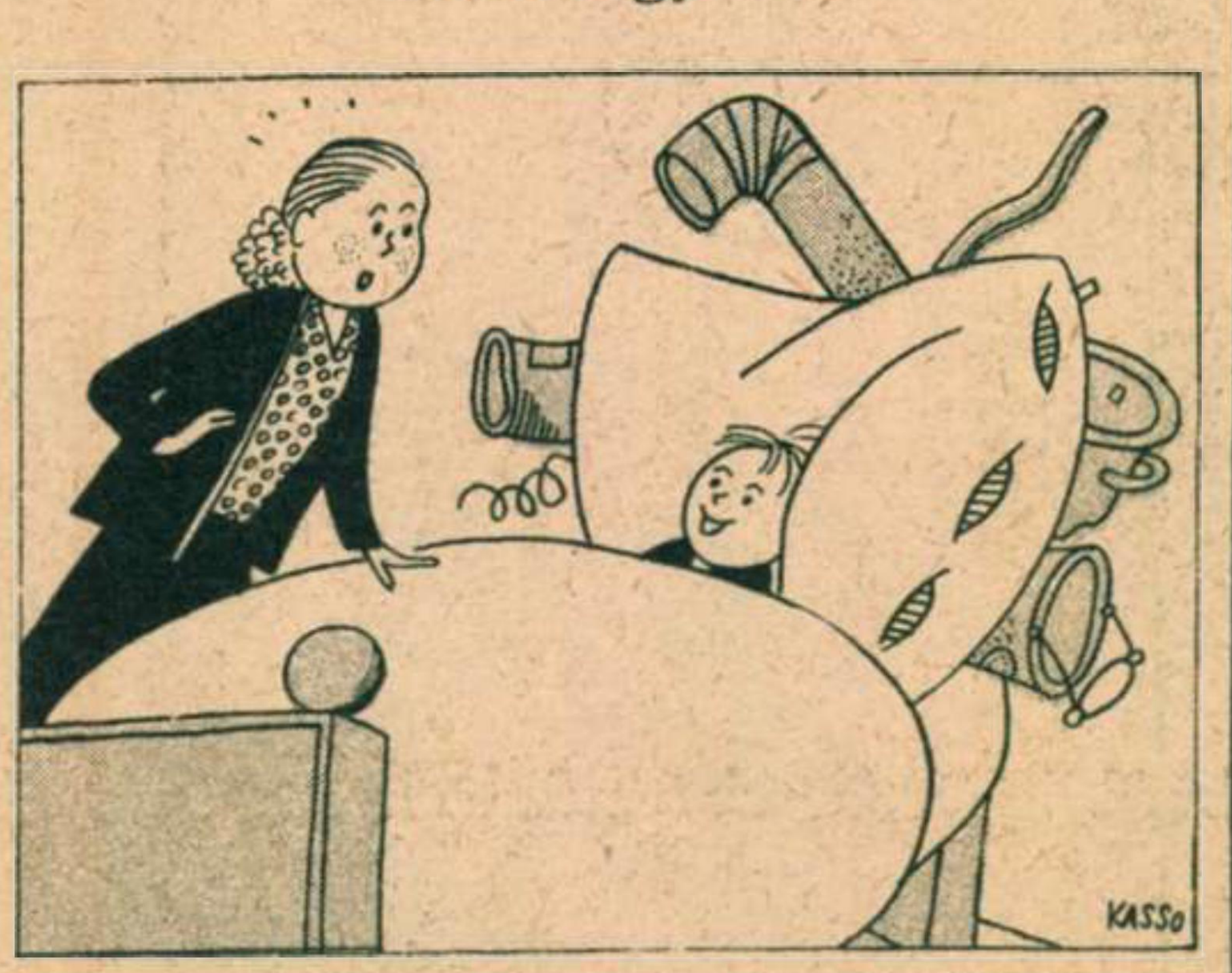

— A párnám alá dugtam a gyüjtött vashulladékot, nehogy valaki elvigye, mialatt alszom...

Szoc Demeter önfényképez

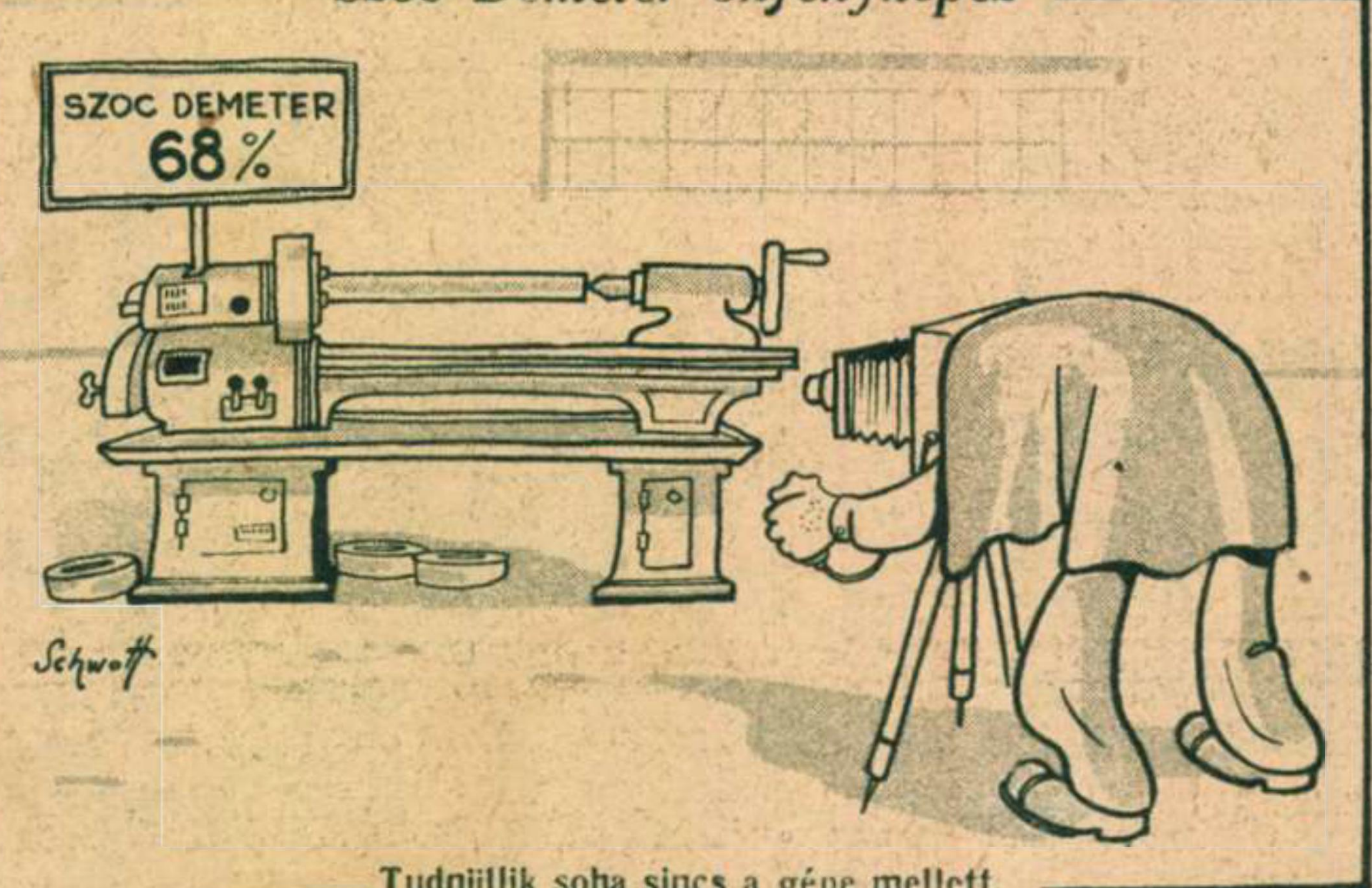

Tudniillik soha sincs a gépe mellett.

Aminek nem szabadna lennie

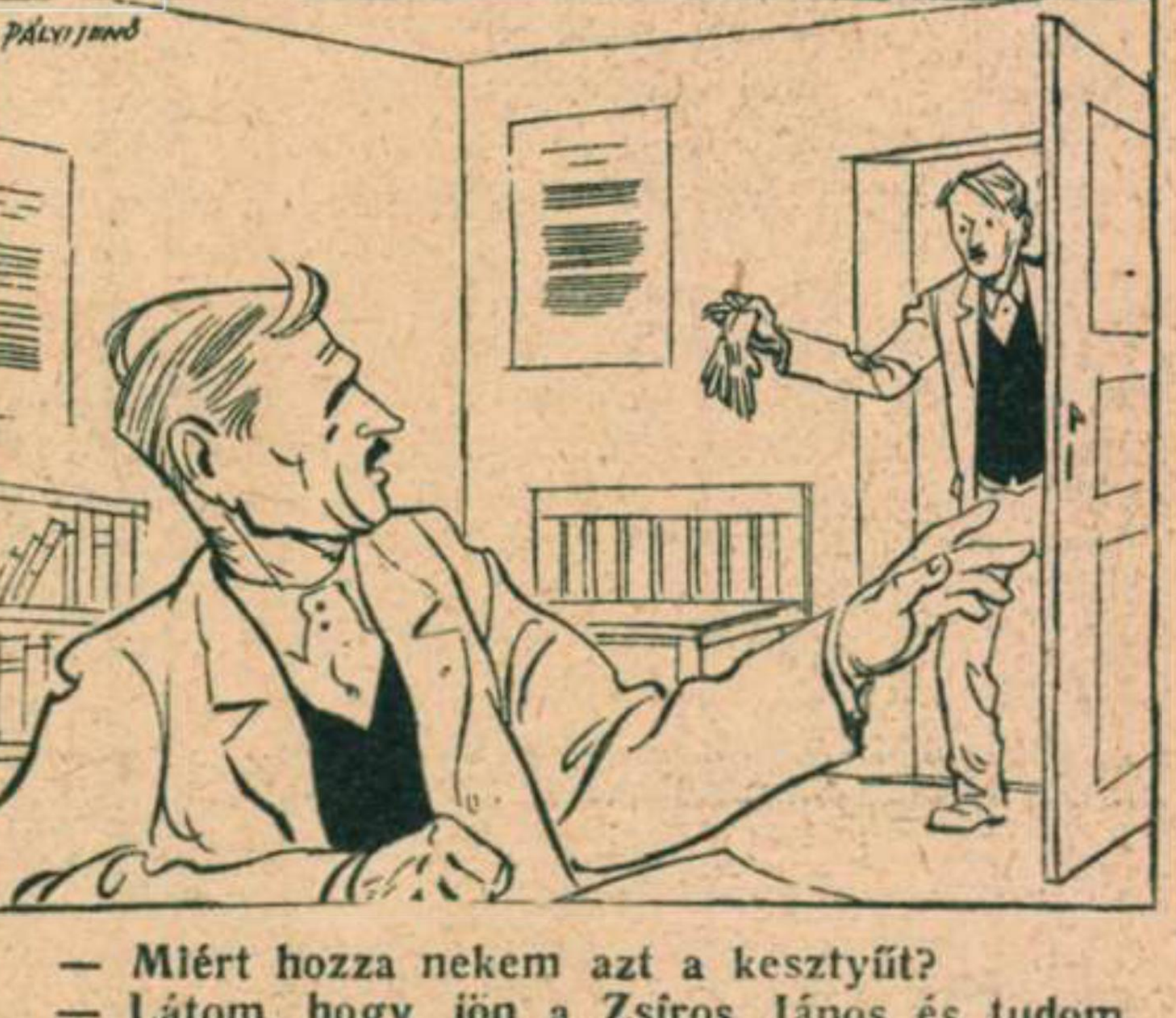

— Miért hozza nekem azt a kesztyűt?

— Látom, hogy jön a Zsíros János és tudom, hogy a kulákkal kesztyűs kézzel szokott bánni...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL ! LE A BÜROKRÁCIÁVAL ! LE A BÜROKRÁCIÁVAL !

Bürokratikus recept

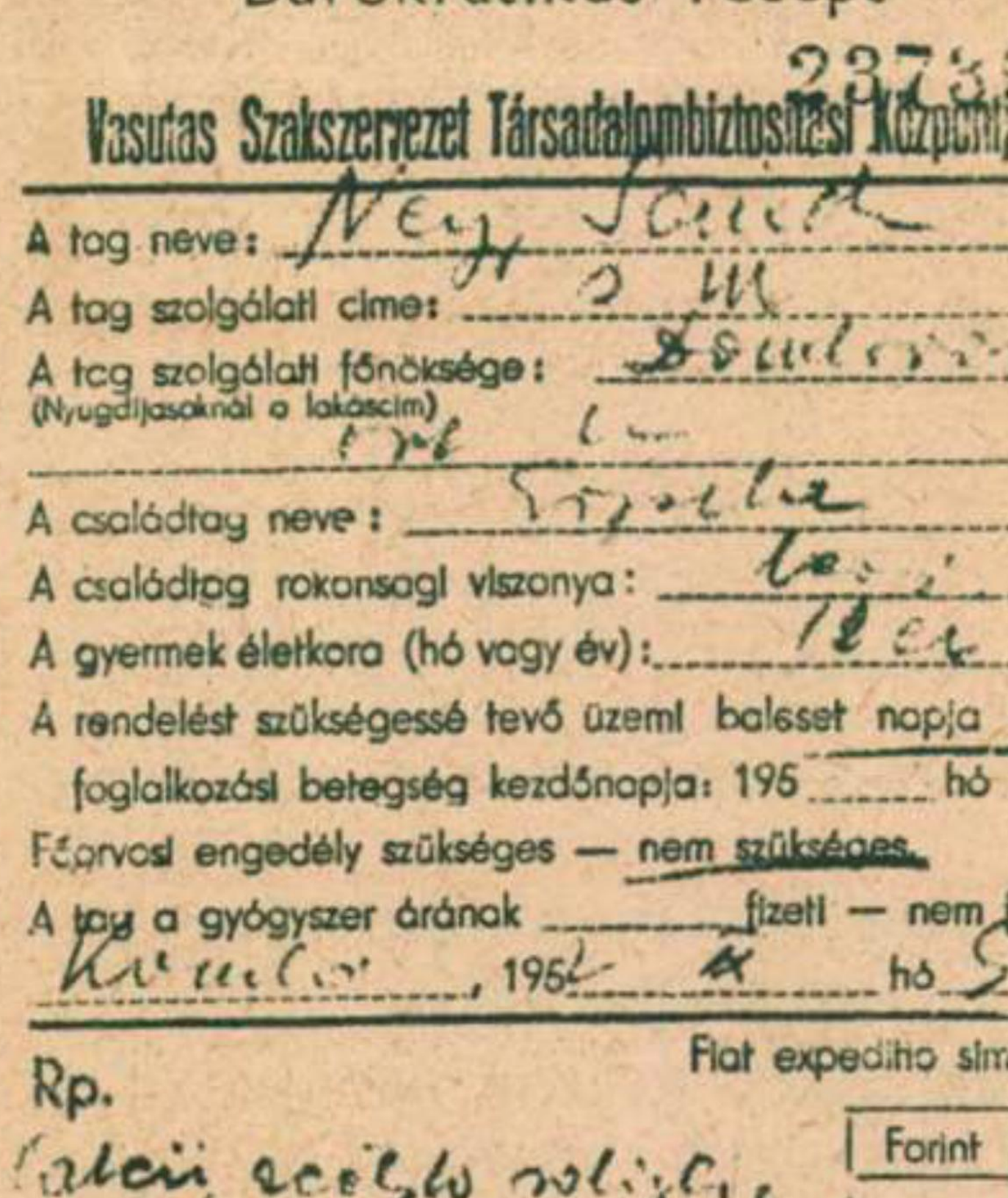

23730

Vasutas Szakszervezet Társadalombiztosítási Központja

A tag neve: [illegible]

A tag szolgálati címe: [illegible]

A tag szolgálati főnöksége: [illegible]
(Nyugdíjasoknál a lakáscím)

A családtag neve: [illegible]

A családtag rokonsági viszonya: [illegible]

A gyermek életkora (hó vagy év): 12 év

A rendelést szükségessé tevő üzemi baleset napja vagy foglalkozási betegség kezdőnapja: 195...... hó ...n.

Főorvosi engedély szükséges — ~~nem szükséges.~~

A tag a gyógyszer árának .... fizeti — nem fizeti.

[illegible], 1952 X hó 5 n.

Rp. Fiat expeditio simplex.

Forint	fill.

[illegible]

A tag által fizetett összeg: Ft fill.

Az orvos aláírása és bélyegzője:

A tag aláírása

A gyógyszertár bélyegzője

43354 Közlekedési Nyomda

Mellékelten küldök egy torzszülöttet. A papáját jól ismerem, bürokráciának hivják. Szülőanyja ismeretlen. A torzszülöttet MÁV-receptnek anyakönyvezték. Ez a neve. Látható rajta, hogy két részre van osztva. A nagyobbik fele csupa hivatalos adatot tartalmaz. Szerintem a rovatok egyrésze teljesen szükségtelen.

Másik felét tudós férfiak ismét két részre osztották. Az így adódó kisebbik rész, tehát a recept negyedrésze az egész papír tulajdonképpeni célját szolgálja, mégpedig azt, hogy orvosi vényt írjanak rajta. Már három hónapja igyekszem valami fondorlattal olyan írást elsajátítani, hogy egy átlagos receptet ebbe a kalodába beleszorítsak. Eredménytelen kisérleteim végül is meggyőztek arról, hogy csak a Ludas segíthet rajtunk.

A multban az volt a panasz, hogy az orvosok hevenyészve írják a recepteket. A patikusok néha nem tudták elolvasni. Egy vicc is született erről, amely szerint minden patikában van egy nagy üveg, benne ártalmatlan színes folyadék. Ebből adnak mindig — mondja a vicc, — ha nem tudják elolvasni a receptet.

Most megváltozott a helyzet. Azelőtt nem lehetett elolvasni a receptet, most nem lehet megírni.

A mellékelt recept úgynevezett normál-recept, melyben lázcsillapító, izjavító és köhögéscsillapító van. Makacs, száraz hörghurutnál állandóan ilyet írunk. Elég apró betűvel írtam, de mégsem maradt hely sem aláírásra, sem pecsétre. A szűk hely egyébként is zavarja az orvost, akinek mindig gondosan kell a vényt megírni.

Merkel Keresztély dr.
körzeti orvos
Komló

~~~~~~~~

Rossz példa Ozorán

Augusztusban a gabonabegyüjtés idején Ozorán még a kultúrházat is telehordták búzával. Megígérték, hogy augusztus 20-ára kiürítik a kultúrtermet. Már október közepén járunk, de a kultúrterem még mindig tele van gabonával. Az üggyel kapcsolatban még két megjegyzésem van:

1. Faliújságot rajzoltam (mint a kultúrotthon faliújságfelelőse) az eseményről. A rajz címe az volt: Táncolnak helyettünk a kultúrházban a búzaszemek. A Tanács nem engedte a faliújságot kitenni.

2. Nemrég építettük át a kultúrotthont. Színpadot is építettünk. Gyönyörűen kifestettük a termeket és szép munkánkat tönkretette a raktározás. Szeretnénk újra kultúréletet élni. Az ozoraiak — mint a Nemzeti Színházban nagy sikerrel színrekerülő Illyés-darabb mutatja, — annakidején példát mutattak! Úgy érezzük, az ozorai Tanács most nagyon rossz példát mutatott.

Eperjesi Veronika
és a többi ozorai fiatal.

*

Hasonló panaszt küldtek a Ludas Matyihoz a bakonynánai kultúrotthon vezetői is. Az ő kultúrotthonukat sem adják vissza. A kultúrteremben most dohos kenyérgabona várja, hogy a Tanács végre intézkedjék.

*

Ugyancsak gabonát raktároztak a pécsváradi gépállomás kultúrtermébe is, s ezzel a terem berendezésében kárt is okoztak. A Terményforgalmi V. kirendeltségének vezetője nem hajlandó a termet kiüríteni.

~~~~~~~~

Ludas Matyi elintézte

„Életveszélyes utcák Veszprémben" című közleménnyel kapcsolatban megállapítottuk, hogy Gabnai János panasza jogosult. Veszprém egyetemi város Dimitrov városrészében épült szövetkezeti házak villamosenergiaellátására szolgáló hálózat létesítésénél a Városépítő V. sajnálatos tévedés miatt a létesítési költségekből kihagyta a közvilágítási beruházást. Vállalatunk lépéseket tett a beruházási keret megszerzésére. A szerelés már folyamatban van és pár nap mulva elkészül.

Északdunántúli Áramszolgáltató
Vállalat, Győr

Javítsák meg az autójavító egészségügyi berendezéseit!

A Tolna megyei Autójavító Vállalat dolgozói vagyunk. Öltözőnk, mosdónk nincs. Nagy szükségünk lenne tisztálkodásra, mert olajos munkát végzünk. Mosdatlanul esszük az ebédet is. Piszkosan távozunk munkahelyünkről.

A vállalat területén csak egy beépített vízcsap van a szerelőműhely falán, amely olajos alkatrészek mosására szolgál. Ilyen körülmények között még rendes ivóvizünk sincs.

Testi épségünk is veszélyben forog. A szerelőműhely annyira zsúfolt, hogy a benzinnel dolgozó munkálatoknál állandóan tűzveszélynek és robbanásnak vagyunk kitéve. Egymás mellett dolgoznak a villanyhegesztők, a nitrofestékesek és a gázhegesztők. A kénsavval történő akkumulátortöltés is ugyanazon a helyen van.

Csak a hegesztők és a fényezők kaptak egészségvédelmi berendezést, de 33 más dolgozó egészségvédelmét nem szervezték meg.

Őszi esőzések idején a szerelőmunkások fedetlen udvaron, sárban és vízben dolgoznak. Legtöbbször — a munka természete miatt — a földön fekve. Vállalatunknak sem fekvőpadlója, sem gyékénye nincs.

A vállalatvezető kéthetenként kéri az áldatlan állapotok megszüntetését, azonban sem a Városi Tanács, sem a Megyei Tanács nem intézkedik. A tűzoltóság is beavatkozott az ügybe, tűzveszélyesnek találja a munkahelyet. A Helyiipari Minisztérium kiküldöttei megvizsgálták helyzetünket, de nem intézkedtek.

27 aláírás

~~~~~~~~

Sok halló és más semmi

A Csömöri Tanács a gödöllői járáshoz tartozik, ezért gyakran kellene telefonon hivatalos ügyeket Gödöllővel megbeszélni. A telefonbeszélgetés azonban lehetetlen. Ha felhívjuk Gödöllőt, órák hosszat hallózunk egymásnak, de egyetlen szót sem értünk egymás szavaiból. Felmerül a kérdés, hogy miért van nálunk és náluk felszerelve a telefon, ha egyáltalán nem lehet használni. Most az a helyzet, hogy a legkisebb ügyben is Gödöllőre kell utaznunk a rossz telefon miatt.

A csömöri Községi Tanács
Végrehajtóbizottsága

~~~~~~~~

Április óta gyalogolunk

A Könnyűipari Minisztérium Kötszövőipari Igazgatóságának munkahelyén, a Guszev-utca 18. számú házban a liftet áprilisban javítás céljából leszerelték. Azóta folyton sürgetjük a liftet. A Felvonójavító Vállalat mindig más és más okra hivatkozik és húzza-halasztja a határidő betartását. Egyszer fogaskerék hiányzik, másszor a kapcsoló, néha a motorral van baj.

Számtalan sürgetésünkre szeptember végére igérték a lift beszerelését. Már október közepén járunk és még mindig gyalog megyünk az emeletekre.

Dongó Lajosné
szakszervezeti bizalmi

Egy gyár meg nem alakulásának szomorú története

1950 februárjában hozott határozat alapján Nyiregyházán is fejleszteni kell a gyáripart. Egy évvel később egyike lettem annak a negyven főnyi szakkádernek, amelynek tagjai márciusban útnak indultak Budapestre a felépítendő új gyár termelésének elsajátítására.

1951 októberében megkezdődtek az előmunkálatok és egy átképzős-műhelyt építettünk. 1952 júniusában már dolgoztunk is benne. A tulajdonképpeni üzemeltetéshez azonban még egy raktár- és műhely-helyiségekből álló épületrészre is szükség volt. Ezért érintkezésbe léptem a Nyiregyházán működő Tiszamenti Mélyépítő Vállalattal

A Tiszamentiek elvállalták, hogy a szükséges épületet 1952-ben felépítik. Tekintettel azonban arra, hogy az építkezés költsége csak 100.000 forint és ők nem szoktak ilyen kis építkezést lebonyolítani, csak abban az esetben kezdték volna meg a munkát, ha a Közlekedési Minisztérium X. Főosztálya erre őket kijelöli.

Levélben értesítettem budapesti központunkat, hogy lépjen érintkezésbe a X. Főosztállyal. Megtudtam, hogy a Tiszamentieket csak akkor jelölhetik ki az építkezésre, ha a hitelfedezetet már biztosították. Az úgynevezett tervdokumentációra is szükség volt. Ezért megbíztuk a nyiregyházi Tervező Intézetet a tervek elkészítésével. A Tervező Intézet pár nap mulva hírül adta, hogy nem tudják a tervezést megkezdeni addig, amíg a Tiszamentivel nem veszik fel a kapcsolatot. A Tiszamentiek viszont nem állnak velünk szóba, amíg a kijelölés meg nem történik.

A kör így bezárult, mert a kijelölés viszont addig nem történhetik meg, amíg a tervezés el nem készül és a hitelt nem biztosítják. A hitelt azonban nem lehet addig biztosítni, amíg a szállítási nyilatkozatot alá nem írják. Ezt pedig csak akkor írják alá, amikor már a kijelölés megtörtént.

Mint a fentiekből kitűnik, a kijelölést csak akkor lehet kapni, ha... (Kezdhetjük elölről a felsorolást.)

Mindezt elmondtam a Kohó- és Gépipari Minisztérium illetékes osztályának. Érintkezésbe léptek a Közlekedési X. Főosztályával. Hivatkoztak arra, hogy a Beruházási Bank kéri a szállítási nyilatkozatot, mert különben nem adnak hitelt. A X. Főosztály felolvasott egy rendelkezést, amelyből kitűnt, hogy nem jelölhetik ki a Tiszamentieket, csak ha... stb. Kijelölés helyett tanácsot adtak. Lépjünk érintkezésbe a nyiregyházi Tiszamentiekkel és szerezzük meg a szállítási nyilatkozatot. Ez ugyan szabályellenes. Erre nem adhatnak utasítást a Tiszamentieknek, de szívesen szemet húnynak az ügy felett.

Nem valószínű, hogy a Tiszamentiek nyilatkozatot adnak, mert egyszer más ügyben adtak már nyilatkozatot és akkor pont a X. Főosztály vonta őket felelősségre.

Tehát a Tiszamentiek nem adhatnak nyilatkozatot, a Tervező Iroda nem tervezhet, a Beruházási Bank nem adhat hitelkeretet stb.

Közben múlik az idő és lejár az építésre szánt összeg elköltésének időpontja is. Ennek az lesz a következménye, hogy tervnemteljesítés miatt felelősségre vonnak bennünket.

Varga András,
a nyiregyházi Egyedi
Kismotorgyár dolgozója

PÉCSI JEGYZETEK

Írta: Déry Tibor

Pécsre menet, amikor Szegeden kiszálltunk a repülőgépből, mindenkinek viaszsárga volt az arca. Erős, szeszélyes szél fújt, egész úton ide-odadobálta, rázta a gépet. Az utasok szótlanul tűrték, de a szárazföldre érve, kipakoltak. — Ilyen rosszul még nem utaztam — mondta valaki.

— Én sem. Pedig sokat járok ezen a vonalon.

— Hát még én!

— Amióta repülőgépen járok, ilyen rossz utam még nem volt.

— Nekem sem.

— Ritka rossz út volt.

— Én (hangsúlyozva: *én*) ilyen rosszul még nem utaztam.

Ezt, pontosan ugyanezt, mindenki elmondta mindenkinek, egyenként is, meg egyik csoporttól a másikhoz sietve. Fejüket csóválták vagy diadalmasan nevettek, mint akik valamilyen rekordot döntöttek meg. Ilyen rosszul még nem utaztak! Nagy élmény volt, nem bírtak elszakadni tőle. Attól is nőtt, sokszorosodott, hogy megosztották. A másik pontosan azt érezte, amit jómagam s ennek mindketten nagyon megörültünk. Közös vagyon volt, nem egyéni, közösen kellett vele gazdálkodni. S már növeltük is, az út folytatását illetően.

— Most még rosszabb lesz — mondta valaki. — Ha a homok fölé érünk, ott különösen dobál a gép.

— Meg Bajánál, a Duna fölött.

— Hát még ha a Mecsekhez érünk!

— Sokkal rosszabb lesz, mint idáig.

Mindenki a legrosszabbra volt elkészülve. Beszálltunk, mindenki előkészítette a papírzacskót. De az út jó lett. A gép nem dobált sem a homok fölött, sem Bajánál, sem a hegyek között. Vagyonunk tovább gyarapodott, ezúttal a közös kellemes csalódással. Az autóbuszban, mely bevitt Pécsre, mindenki csak erről beszélt.

— Sokkal jobb volt!

— Azt hittem, rosszabb lesz, de össze sem lehet hasonlítani, hogy mennyivel jobb volt.

— Úgy van, Szegedig sokkal rosszabb volt.

— Nem is hittem volna. Egész simán mentünk.

— Mit szól hozzá, hogy Szegedig mennyivel rosszabb volt!

A Pesten még szófukar társaság, mely kezdetben egy mosolyt sem váltott, úgy nekimelegedett a közös élménytől, hogy kiszállván, szinte régi barátokként búcsúztak egymástól. Ha történetesen még egyik-másikkal találkozni fogok az életben, mi egyebet kérdezhetne tőlem:

— Emlékszik, milyen rossz volt Szegedig? Ilyen rosszul még nem utaztam!

— Én sem.

— De az út másik fele sokkal jobb volt.

— Sokkal jobb!

•

Este Pécsett. 1945-ben három hónapig éltem a város környékén, azóta kétszer vagy háromszor átutaztam rajta, utoljára vagy másfél évvel ezelőtt. Szinte meg sem ismertem a várost, olyan eleven lett, utcai forgalma mintha megtízszereződött volna. Este tíz után ugyan már alig látni embert, de addig a Széchenyi-téren, a Kossuth Lajos-utcán ember ember hátán, az úttestet is elözönlik. autóbuszok jönnek mennek, villamos mintha ötször annyi járna. A kirakatok Pesten sem szégyenkeznének. A legvárosiasabb város a magyar vidéken, Szegedet is beleértve; talán a legszebb is.

Szombat este van, mindenütt tánc. A sétatéri Kioszkban is, ahol vacsorázom. A közönség, amennyire meg tudom ítélni, szinte kivétel nélkül polgári származású, munkás ide nem jár. A kert közepén 10—15 pár táncol, siralmasan. Az amerikai táncok úgy illenek a mai polgárságunkhoz, mint tehénhez a gatya, nézni is rossz őket.

Egy hosszú szál fiú s egy alacsonynövésű vastag nő, feje a fiú gyomráig ér. Első pillanatban azt hittem, a gavallér udvariasságból táncoltatja. De a zenekar már egy félórája szól, már a táncosok mind kidőltek s a hosszú fiú s az apró nő még mindig rugta a port. Az asztaloknál nevetgélve nézték őket. A fiú — arcán a boldogság makacs mosolyával — minthogy nem nézhetett táncostársa arcába, mely gyomra tájékán illegett, az eget bámulta, illetve a fák villanyvilágította lombkoronáit. Süketnek, érzéketlennek látszott a közvélemény hullámaival szemben. Még mindig csak ketten járták. Sokáig azt hittem, dacból, azértis, de amikor végül ők is abbahagyták s helyükre mentek, a fiú kisujját a szerelem örök mozdulatával a lány kisujjába akasztotta; így sétáltak végig az asztalok között. Rejtélyes vagy, szerelem!

•

Házigazdám átvezet a szobán, amelyben kislánya alszik. A 10—12 éves Évi gömbölyű arcocskája úgy kiforrósodott boldog álmában, hogy a pírt, mint egy-egy nagy rózsaszirmot szinte le lehetne szedni a két orcájáról. Szétvetett csupasz karokkal alszik, a dunyha alól bokáig kilátszik két meztelen lába. Ez is rózsaszínű az álomtól, de rajta vannak az apró barna bekérgesedett sebhelyek, a karcok és horzsolások, melyeket a nappal nyomott ártatlan bőrébe. Feje alatt a vánkos labdaformájúvá van összegyűrve. A kislány olykor egy nagyot szusszant.

Az ablak kilincsén, jól látható helyen egy cédula lóg:

Önkritika

Rendetlen vagyok, hazudós, nyafogós, s harisnyák közt van a fürdőtrikóm, a piszkos holmim a szekrényben, zoknijaim páratlanok, kötényt egyszer veszek fel és széthányom, tiszta ruhámat szétdobálom, a tiszta erkélyt letintázom, zsebemben piszkos zokni, papír, kenyérmorzsa, több piszkos zsebkendő, csat, babacipő van, biciklipumpát és más mindent az előszobában hagyok, és ha jön valaki, azt hiszi, hogy az egész család rendetlen, pedig én vagyok az; állandóan belenyúlok más holmijába, és nem teszem vissza, még sok mindent irhatnék, ha becsületes vagyok, anyuka holmijából kiszedek egy csomó holmit és nem rakom vissza, több zsebkendőmbe beletöröltem a tollat és kötényembe is, a szobám rendetlen, csúnya, anyukával ellenkezem, mindig, akármit mond, ha azt mondja vegyem fel ezt a ruhát, a másikat akarom.

A két rózsasziromra nézek; ártatlan szuszogás felel. Amelyik hibáról leszokik a fent felsoroltak közül, azt joga van kitörölni a szövegből. Szeptember végén még nincs törlés.

Tizenhárom új bölcsőde nyilt

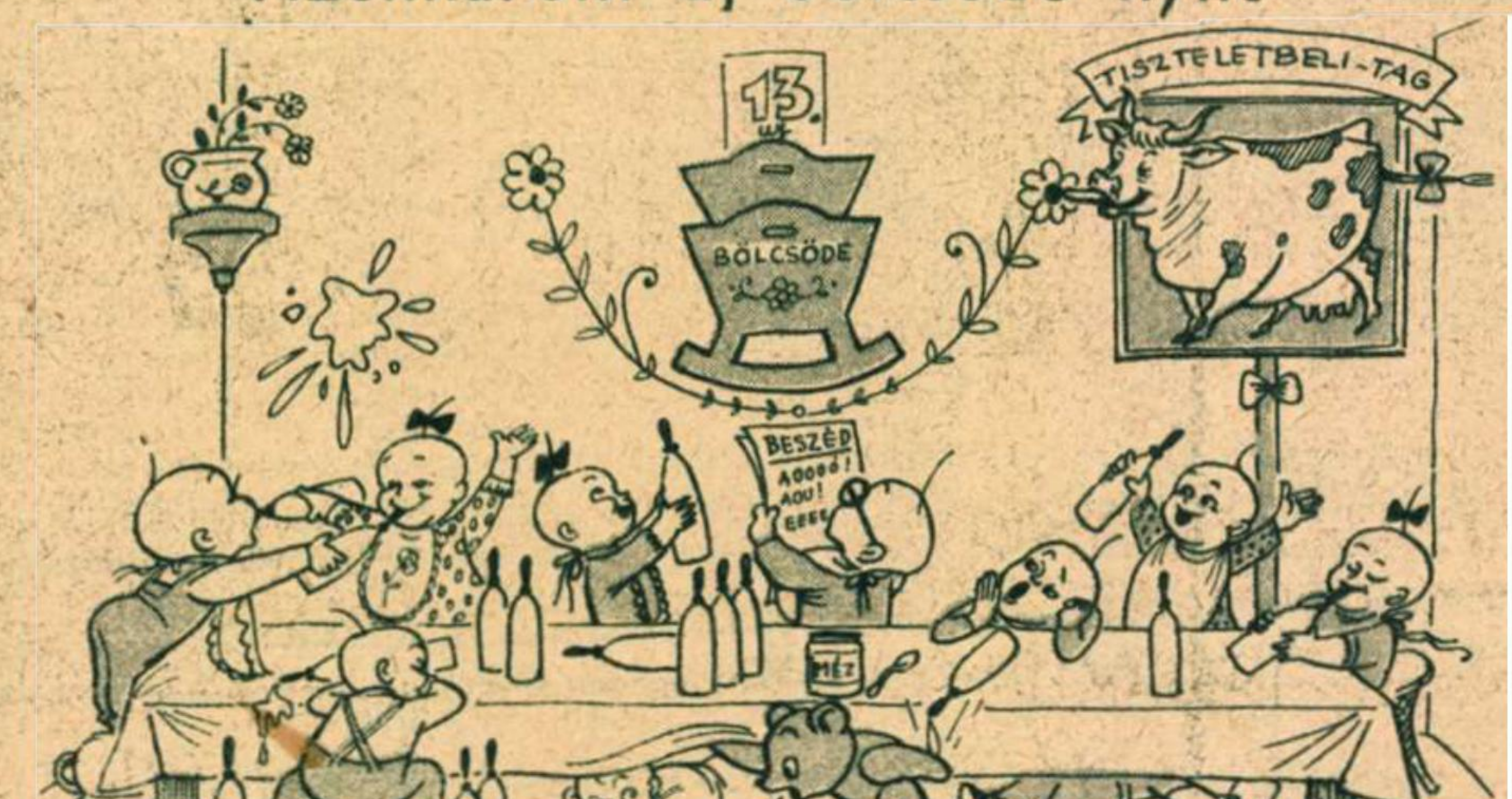

Ennek örömére a legifjabbak bankettet rendeznek.

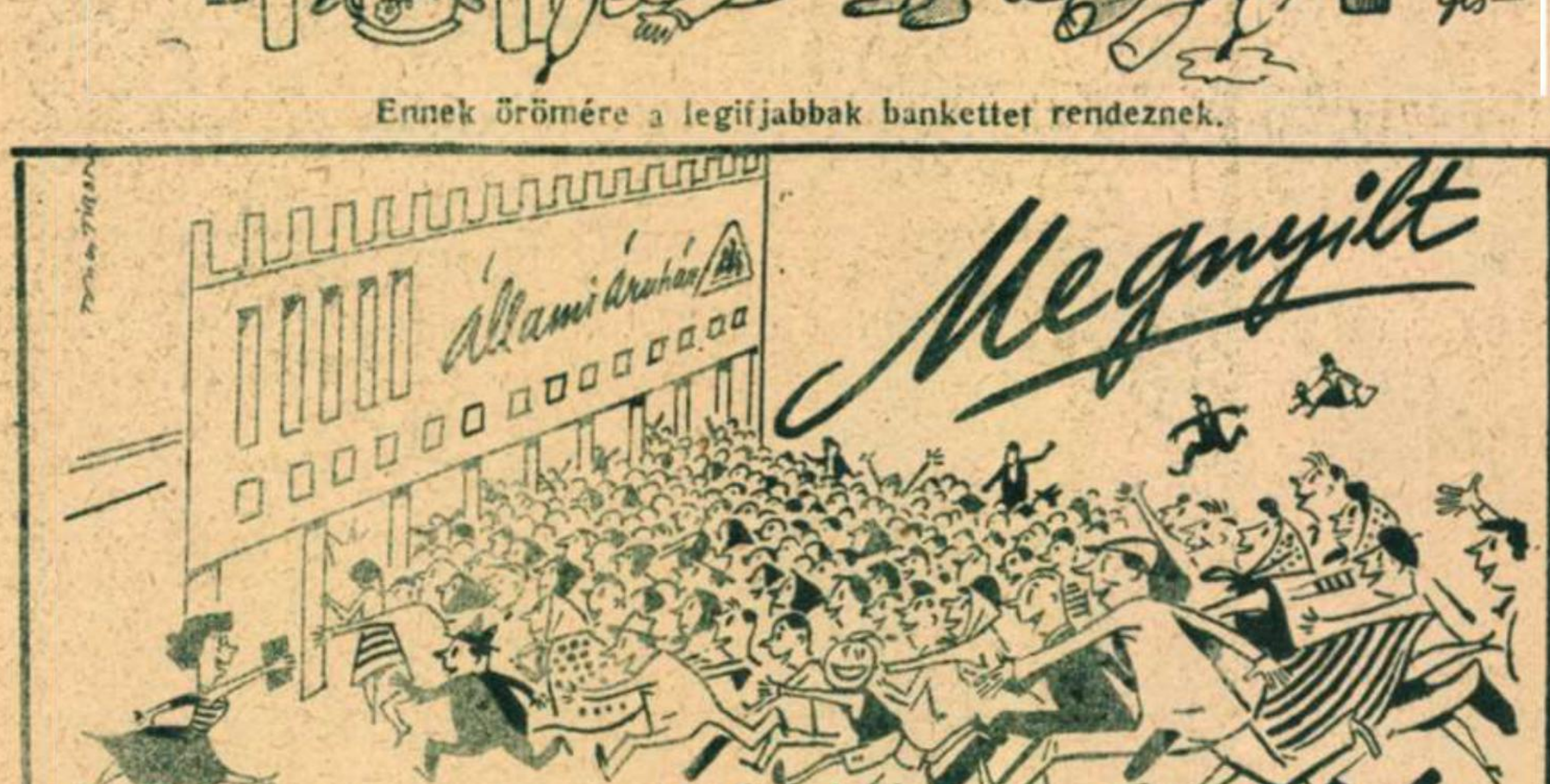

Nemcsak a gazda szeme hizlalja a jószágot

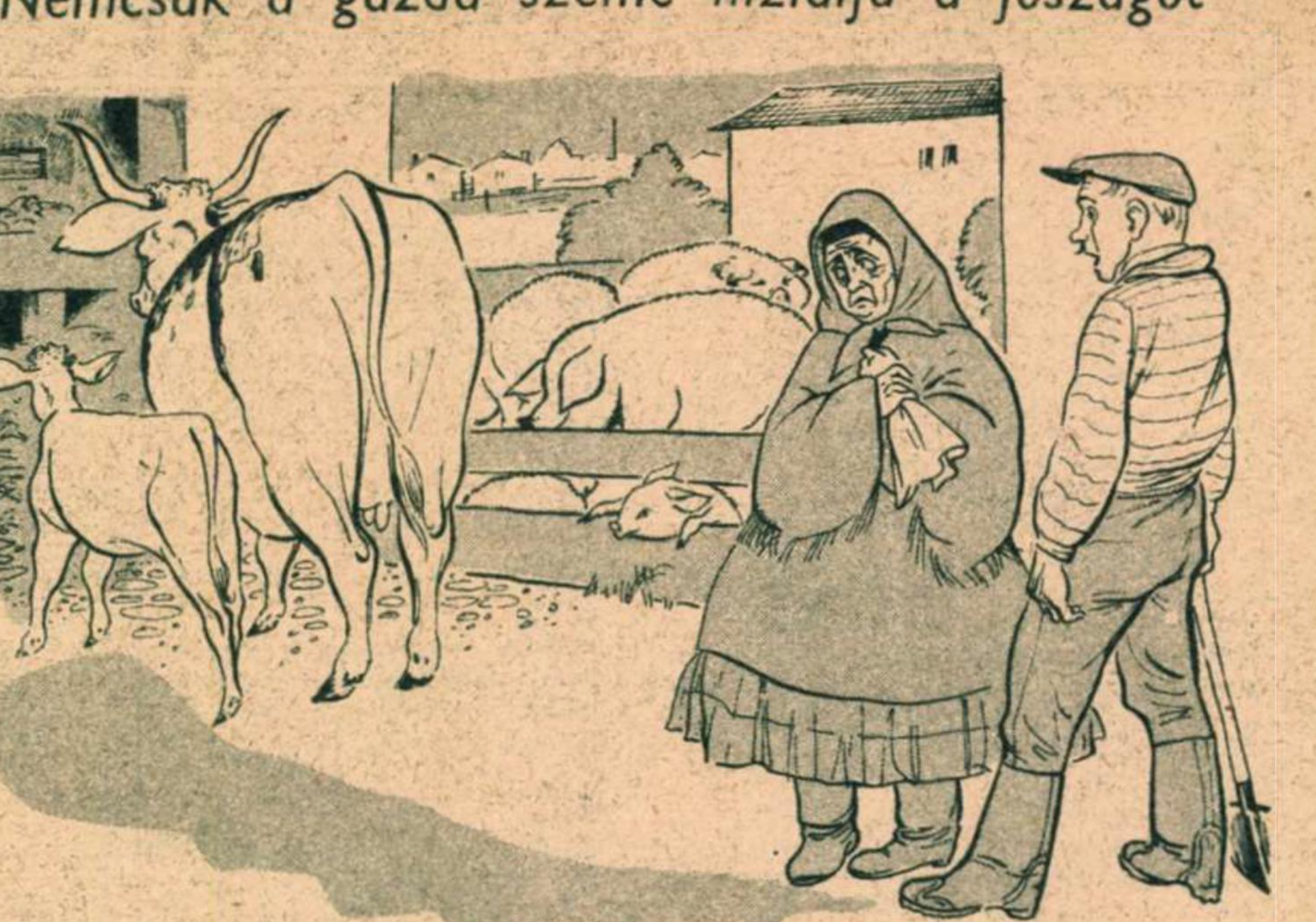

— Miért siratja a jószágaimat, Rózi néni?
— Azt siratom, hogy milyen csúnya soványak lesznek tavaszra.
— Honnan tudja azt, Rozi néni?
— Onnan öcsém, hogy nem gondoltál a silózásra . . .

Két Közért-hír

Élőhalat is fognak árulni

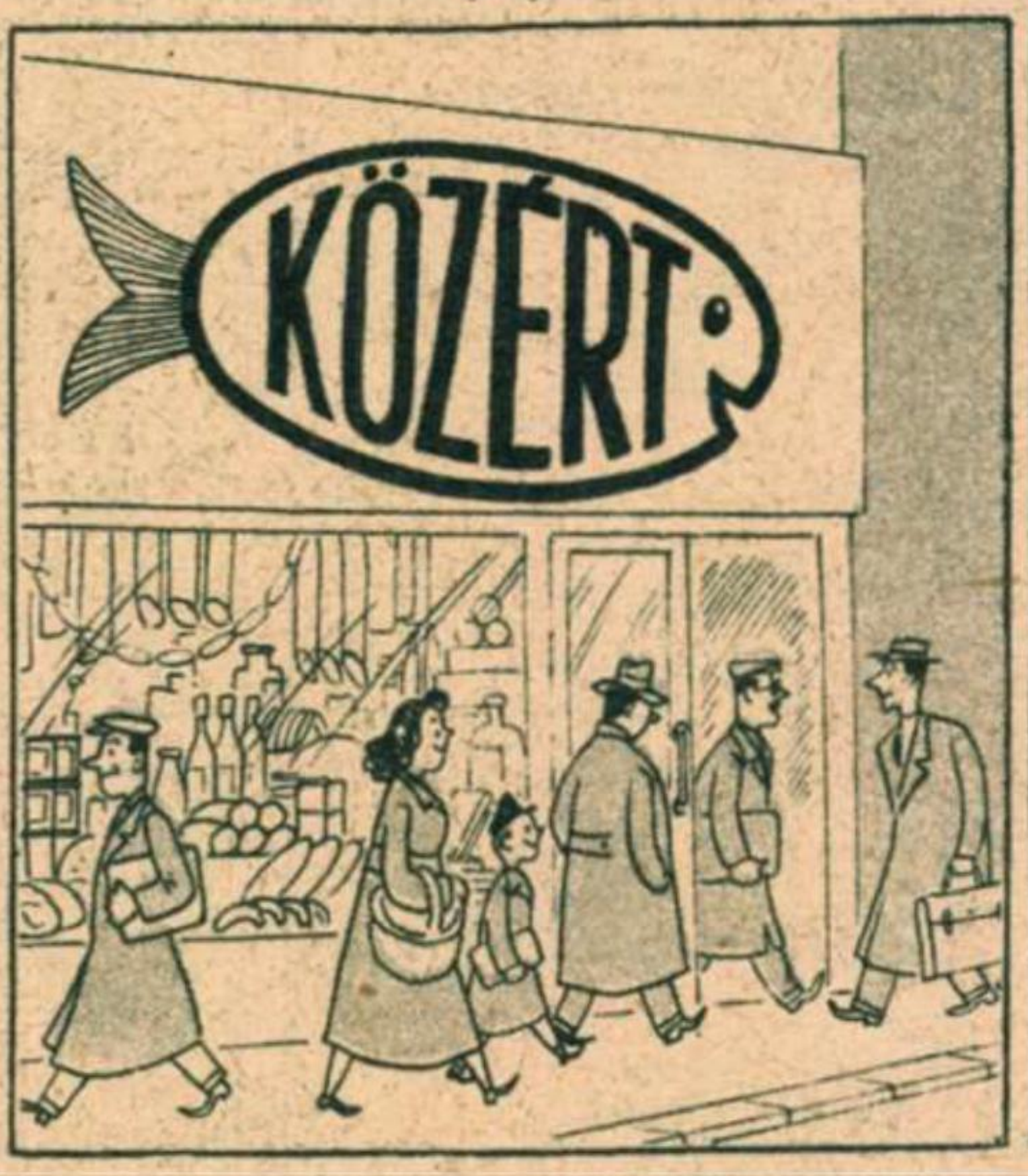

A halárusító üzleteknek ilyen cégtáblát javasolunk.

Tojáslámpázó lesz minden üzletben

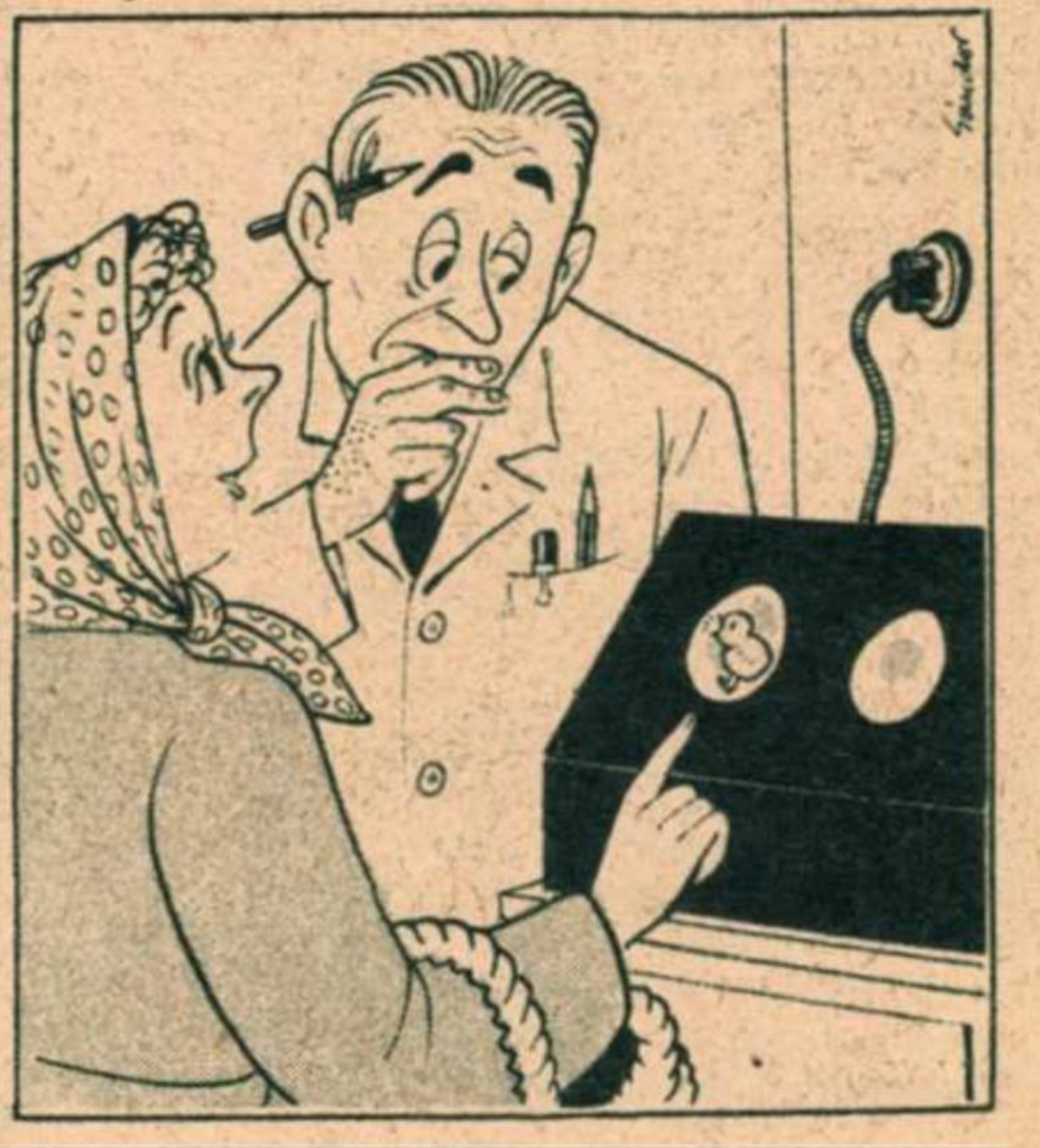

— Nézze kartárs, nekem úgy tűnik, hogy ez a tojás nem egészen friss . . .

DUDAKONCERT A MARGITHIDON

Reggel ½9 óra, élénk forgalom a Margithidon, de kissé lassitja a pályatest javitása. A villamossineket csinálják és jó darabon felszedve, halomba rakva fekszenek a kövek. Nincs előzési lehetőség.

Mosolytkeltő kis csacsijogat keveredik most az autók közé. Ötven év körüli férfi kezében van a hajtószár. Egykedvűen kocog a csacsi, kocsija zörgéséből hallani, hogy nem nagy a rakomány súlya. Pestről Budára tart s egymásután előzik az autók, amig lehet. Változik a helyzet, ahogy a „szoros"-ba, a szükitett útrészbe ér. Vagy száz méter hosszú ez a szakasz mindössze, de ezen a száz méteren a csacsi diktálja a tempót azoknak a járműveknek, amelyek utána következnek. S mintha csak megérezné, hogy a világnak ezen a pontján tőle függ a haladás, egyre lassabban lépeget. Lassitani kénytelen és lépésben követi a 12-es autóbusz, nyomában egy nagy túrakocsi; utána egy hatalmas teherautó s ennek végében egy kis Topolinó.

Utóbbi kezdi meg a dudakoncertet. Vezetője jelez a teherautónak, hogy gyerünk, szaktárs, gyerünk! A teherautó soffőrje is megszólaltatja kürtjét, sürgeti a túrakocsit. Ennek vezetője nyomja meg most a gombot, többhangú zengzet jelzi, hogy sietős az útja, ne aludjék hát a vezető az autóbuszon. Az autóbusz soffőrje látja ugyan, hogy nem sok foganatja lesz, mindazonáltal maga is megsürgeti pár pöffentős jelzéssel a csacsi gazdáját és az — jóakaratát bizonyitandó — odasuhint kettőt a szürke bundára. Nem mintha csodát remélne tőle, csak mégis. Vesztére. A csacsi megsértődik. Ahelyett, hogy szaporább léptekkel igyekezne kifelé a szorosból, megáll. Hirtelen fékezni kénytelen és megáll az autóbusz, mögötte a túrakocsi, amögött a teherautó és a kis Topolinó.

— No, Füles — szól a csacsi gazdája.

Füles megrázza a fülét.

— Nono, Füles, ne okoskodj — szól ismét és ránt a gyeplőn.

Füles visszaránt és nem mozdul.

— Ejnye az anyád — szalad ki a szó és csattan az ostor.

A csacsi váratlanul felrúg. Mindkét lábával. Gazdája a fejét vakarja. Baj van. Fülesre rájött a bolondóra. Odavág kettőt mérgesen. Dupla rúgás a válasz. Sokszínű és harsány a viszontválasz. Dudál most már türelmetlenül az autóbusz, a túrakocsi, a teher, a Topolinó, de közben szaporodott is a számuk. A Topolinó mögött vesztegel egy nagy rendőrkocsi, újabb autóbusz, a hatos, aztán két taxi, egy kis teherautó és egy Pobjeda. Szóval egész karaván hangversenyez hiába, a csacsi végleg megmakacsolta magát.

A „csacsisoffőr" leszállt. Odaballag a csacsihoz, veregeti a nyakát, simogatja a fülét, a lelkére akar beszélni:

— Ejnye, öreg, hát szabad ilyet?

Azzal húzni akarja a zablánál fogva. Füles dühösen rázza a fejét és egy helyben toporog. Kiszállt az autóbusz soffőrje, sőt három utas is. Sietnének. Rövid értekezlet: megtolják a kocsit. Az menne, ha a csacsi nem tolná a rúdnál fogva teljes erőből — visszafelé. Kiszállt már fotőjéből a túrakocsi soffőrje, a teherautóé, sőt a Topolinóé is, onnan is hangzanak el tanácsok. Végre akként dönt a többség, hogy a csacsit elviszik a szoros végéig. Húsz méterrel odébb ér véget a kőrakás, ha addig eljutnak, felszabadul az út. Hat ember emeli a kocsit, ugyanannyi a csacsit. Rúg és kapál, de hiába most már. Szinte a levegőben cibálják lépésről-lépésre. Nehéz munka, de végül célhoz érnek. Félreállitották az útból s élénk dudaszóval indul az autóbusz, a túrakocsi, a teher, a Topolinó s mögötte végeláthatatlan sor. Tiz percig tartott az egész s a Margit-sziget bejárójától a Néphadsereg szinházáig ér a karaván.

Oszladozik lassan a nézőközönség is és azt mondja valaki:

— Látod, milyen zavart okoz néha egy csökönyös szamár?

— Amig el nem távolitják a helyéről — feleli a társa.

PASZTI PÁL

Ludas Matyi a soproni Állami Gazdaság szüretén

Szüreten

A sárga szőlőlevelek között haragosan vöröslik a soproni kékfrankos zömök fürtje, asszonyok, lányok nagy zsivaj közepette szedik kosárba. Leghangosabb közöttük Magyar néni, ráncbaborult arcában külön életet él a nyelve, cserfes mamuska, de a keze is gyorsan jár.

„Elalszanak ezek a murmancsok, ha nem beszélek folyton," — mondja Magyar néni, mire a murmancsnak tisztelt lányok éktelen perlekedés közepette bemutatják, hogy leendő férjüknek lesz majd mitől félnie.

„Ez csak barátságos szekálás!" — állapítja meg Piller Pali brigádvezető — „már a nők csak ilyenek." Ahogy mondja, kiérezni némi mélabút a fehérnép beszédtehetsége miatt, de a munkájukra nem panaszkodik, bár az bizonyos, hogy feleségül mégis csak inkább valami hallgatag leányt választ. Amikor feltűnik a puttonyos, hogy a gyűjtőhordóba vigye a szőlőt, a közben összebékült fehérnép csatarászva, nagy hacacáréval támad a legényre.

„Már eddig megjártam volna Szombathelyt oda meg vissza" — rikoltozza Magyar néni s közben félfürt szőlőt töm a szájába. A fekete lé mint kis patak csurog le vidáman csárogó ajkáról. A puttonyos kicsit morcos legény, sajnálja a mosolyt az asszonynéptől, de ahogy vállára lódítja a tele puttonyt, mozgása mutatja, tudja mit ér: — férfi nélkül megállna a szüret. Egyik tőke a másik után marad csupaszon, ahol még előbb piroslott a drága gyümölcs, ott már csak testvérük után búsongó levelek sárgulnak. Zuhog a sok puttony tartalma a nagy hordóba, lassan csurdig telik. Varga bácsi megsimogatja lovai nyakát a színes sujtásos ustorral: „Gyia Csezár, gyia Bandi" — s bekocog az édes teherrel a városba.

Mi is búcsúzunk, Magyar néni mustos, ragadós kezével erősen megszorítja jobbunkat, aztán egyre halkul a szüretelő asszonyok, lányok zajongása, ahogy ballagunk Varga bácsi kocsija után, lassan eltűnnek a színes fejkendők, tarkavirágmintájú ruhák is.

A pincében

A pincében izgalmas légkörbe kerültünk, jónéhány szesztestvér sokért nem adta volna, csakhogy velünk lehessen. Kiborítják a nagyhasú hordó tartalmát egy még nagyobba, s a hidraulikus sajtoló megkezdi mustfacsaró munkáját. A leszüretelt, prés alá váró szőlőt azzal a tisztelettel nézzük, amivel a bor édesatyjának kell adózni s még inkább fokozódik a meghatottság, mikor szemünk láttára kicsordul a szőlő könnye, a piros lé. Mi ugyan azt vártuk, hogy meztelen lábak tapossák ki a szőlő lelkét, de halad a világ s a szüreti dolgozók Sopronban még a lábujjuk hegyével sem érintik a jó bort érlelő kékfrankost. Közben (szüretnél már az ilyesmi elkerülhetetlen), kóstolgatjuk a mézízű mustot, majd a megkarcosodott, csípős, finom murcit is, amely olyan, pazar, kellemes, jó, csudálatosan gyönyörű ízzel ismertet meg, hogy fölér egy szép lány csókjával is. A csókolózást nehezen hagyjuk abba s egyáltalán nem csodáljuk, hogy a svájciak tej helyett isszák a drága nedűt, reggel, délben, este, s aztán újra elölről. Jó, ihatós bor. Se nem édes, se nem savanyú, megiszol belőle három pohárkával, utána, ha megkérdik a neved, a lakáscímed közlöd az illetővel. Jó munka jó eredménye ez az ital s amikor kijöttünk a pincéből, szerelmes áhítat rabjaként gondoltunk a kékfrankosra: a pesti borkeverékek után jól esett igazi hegylevét inni.

A kút

Bármilyen sok is a bor Sopronban, bizonyos célokra víz is kell s emiatt a várpalotai Mélyfúró Vállalat fúrt a Brand-majorban egy kutat. Jó mélyre lementek, de a víz csak nem akarózott előjönni. Hát csak fúrtak tovább nagy buzgalommal, mindenféle kötelet, srófot, csavart, drótot fölhasználtak a munkához s végül ... végül megtalálták a vizet. Na, ha megtalálták, szépen ott is hagyták, mert szivattyúról, amely a vizet fölhozná a felszínre, elfelejtettek gondoskodni.

Így van, hogy továbbra is ezer méter távolságról vödörben, lajtban kell a vizet kihurcolni a majorba s ha a várpalotai Mélyfúró embereinek a füle túl gyakran csöng, vagy éppen csuklanak, akkor gondoljanak arra, hogy a Brand-majorban éppen őket emlegetik.

A tisztelendő urat rábeszélik

A legnagyobb dologidőben a soproni plébános mindennap templomba hívta a népet, mert ő már ilyen. Fekete István, a gazdaság egyik colgozója ezt nemileg rosszallotta, mert úgy gondolta, hogy a jóisten beéri azzal is, ha ritkábban járnak a hívők templomba s nem éppen dologidőben. Fölhívta a tisztelendő urat telefonon.

Fekete: Tisztelendő atyám, tessék csak mondani, szükség van arra a sok szentmisére?

Tisztelendő atya: Hát már hogyne, drága fiacskám, attul van az a sok jó bor.

Fekete: Uhüm. De drága tisztelendő uram, az a véleményünk, hogy bor így is lesz, meg úgy is lesz, de egyszerre szentmisén is, meg a szőlőben is lehetetlenség tartózkodni. Adok egy tanácsot.

Tisztelendő atya: Beszélj, gyermekem.

Fekete: Hát tartsa este a szentmisét. Olyan mindegy annak a szentmisének, hogy reggel, vagy este tartják, csak a dologidőt ne háborgassa.

Tisztelendő atya: És te eljössz, kedves gyermekem?

Fekete: Arról nem beszélhetünk, tisztelendő atyám. De fontolja meg a dolgot, higgye el, örül a jóisten az esti szentmisének is.

A tisztelendő úr kénytelen volt megfontolni a dolgot s úgylátszik, a jóistennek is tetszett a dolog, mert semmiféle hír sem érkezett, hogy elítéli a szentmiserend-változást.

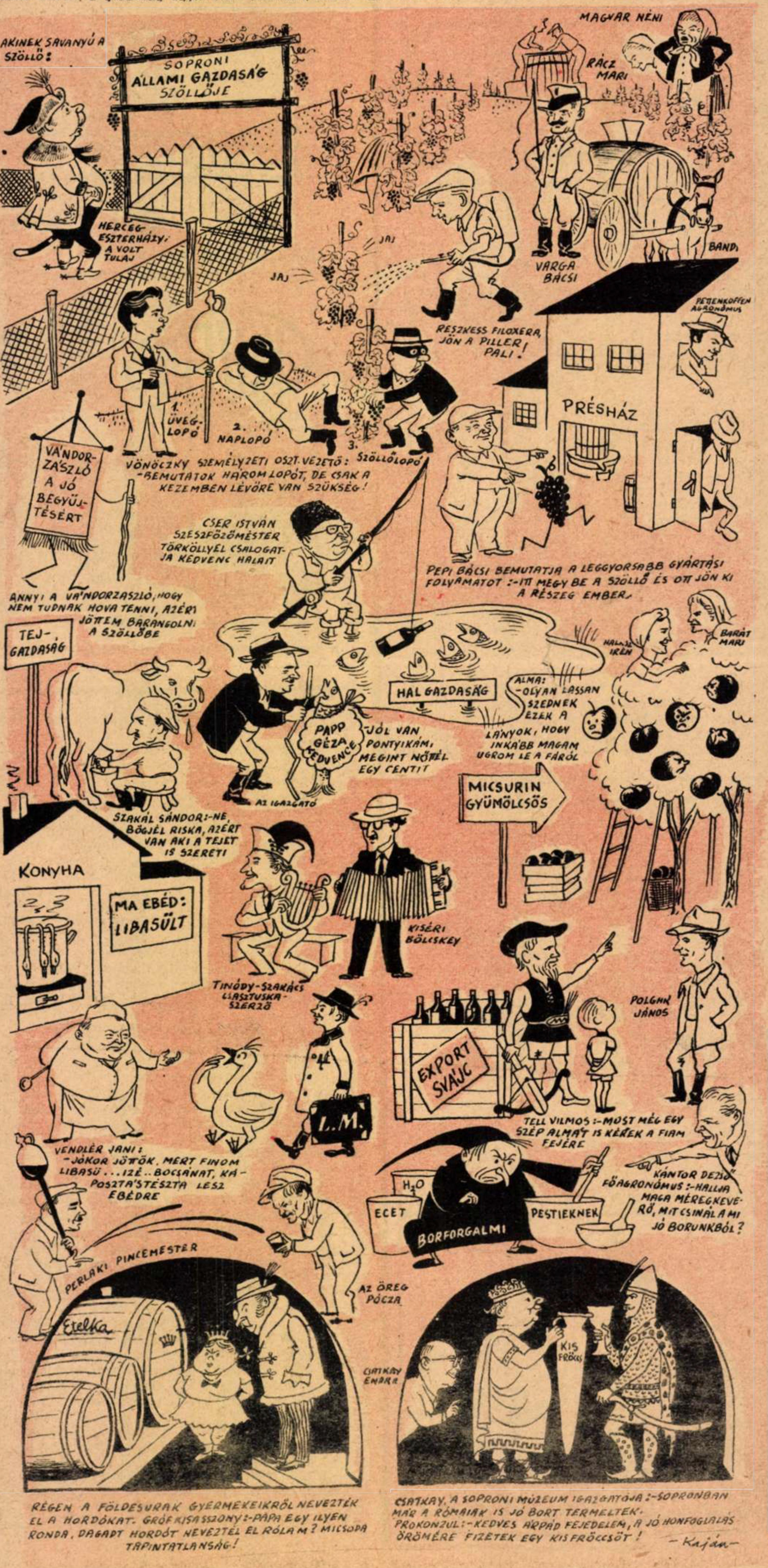
AKINEK SAVANYÚ A SZÖLLŐ:
SOPRONI ÁLLAMI GAZDASÁG SZÖLLŐJE
HERCEG-ESZTERHÁZY: A VOLT TULAJ
JAJ
JAJ
MAGYAR NÉNI
RÁCZ MARI
VARGA BÁCSI
BANDI
PETENKOFFEN AGRONÓMUS
RESZKESS FILOXERA, JÖN A PILLER PALI!
1. ÜVEG-LOPÓ
2. NAPLOPÓ
3. SZÖLLŐLOPÓ
VÖNÖCZKY SZEMÉLYZETI OSZT. VEZETŐ: -BEMUTATOK HÁROM LOPÓT, DE CSAK A KEZEMBEN LÉVŐRE VAN SZÜKSÉG!
VÁNDORZÁSZLÓ A JÓ BEGYŰJTÉSÉRT
PRÉSHÁZ
CSER ISTVÁN SZESZFŐZŐMESTER TÖRKÖLLYEL CSALOGATJA KEDVENC HALAIT
PEPI BÁCSI BEMUTATJA A LEGGYORSABB GYÁRTÁSI FOLYAMATOT :-ITT MEGY BE A SZÖLLŐ ÉS OTT JÖN KI A RÉSZEG EMBER.
ANNYI A VÁNDORZÁSZLÓ, HOGY NEM TUDNAK HOVA TENNI, AZÉRT JÖTTEM BARANGOLNI A SZÖLLŐBE
TEJ-GAZDASÁG
HALÁSZ IRÉN
BARÁT MARI
HAL GAZDASÁG
ALMA: -OLYAN LASSAN SZEDNEK EZEK A LÁNYOK, HOGY INKÁBB MAGAM UGROM LE A FÁRÓL
PAPP GÉZA KEDVENCE
-JÓL VAN PONTYIKÁM, MEGINT NŐTÉL EGY CENTIT
AZ IGAZGATÓ
MICSURIN GYÜMÖLCSÖS
SZAKÁL SÁNDOR:-NE, BÖGJÉL RISKA, AZÉRT VAN AKI A TEJET IS SZERETI
KONYHA
MA EBÉD: LIBASÜLT
KISÉRI BÖLCSKEY
TINÓDY-SZAKÁCS LISZTUSKA-SZERZŐ
POLGÁR JÁNOS
EXPORT SVÁJC
L.M.
TELL VILMOS :-MOST MÉG EGY SZÉP ALMÁT IS KÉREK A FIAM FEJÉRE
VENDLÉR JANI: -JÓKOR JÖTTÖK, MERT FINOM LIBASÜ...IZÉ..BOCSÁNAT, KÁPOSZTÁSTÉSZTA LESZ EBÉDRE
KÁNTOR DEZSŐ FŐAGRONÓMUS :-HALLJA MAGA MÉREGKEVERŐ, MIT CSINÁL A MI JÓ BORUNKBÓL?
H₂O
ECET
PESTIEKNEK
BORFORGALMI
PERLAKI PINCEMESTER
AZ ÖREG PÓCZA
Etelka
CSATKAY ENDRE
KIS FRÖCCS

RÉGEN A FÖLDESURAK GYERMEKEIKRŐL NEVEZTÉK EL A HORDÓKAT. GRÓFKISASSZONY:-PAPA EGY ILYEN RONDA, DAGADT HORDÓT NEVEZTÉL EL RÓLAM? MICSODA TAPINTATLANSÁG!

CSATKAY, A SOPRONI MÚZEUM IGAZGATÓJA:-SOPRONBAN MÁR A RÓMAIAK IS JÓ BORT TERMELTEK.
PROKONZUL:-KEDVES ÁRPÁD FEJEDELEM, A JÓ HONFOGLALÁS ÖRÖMÉRE FIZETEK EGY KISFRÖCCSÖT!

– Kaján –

Az igazgató

Papp elvtárssal beszélgettünk, az igazgatóval. Meghatározásunk enyhe túlzás, mert Papp elvtárs beszél és mi hallgatjuk. Jó hallgatni őt, akár a gazdaság dolgairól beszél, akár az mondja el, hogyan nevelte őt, a semmitlen, egynadrágos parasztgyereket a párt igaz emberré, elvtárssá. Munkatársairól beszél s olyan szeretet, megbecsülés forrósítja át hangját, amelyhez hasonlóval akkor találkoztunk, mikor őt emlegették a dolgozók.

Hangja csendes s olyan szerény, amely szinte meglepő egy élüzem vezetőjétől. Beszéde során azonban három sóhaj hagyja el ajkát. Az egyik sóhaj azt mondja: sok a kétlaki, akiknek a szívét nem nagyon remegteti meg a gazdaság ügye. (Az idén már csökkent a baj s ez arra mutat, hogy jövőre még kevesebben kétlakiskodnak.)

Másik sóhaja azt mondja: nincs a teherautónak gumija s hiányzik egy csomó traktoralkatrész is (Gumigyár, Alkatrészgyár, reméljük, meghalljátok ezt a halkan elsóhajtott bánatot.)

Harmadik sóhaj: a tízezer holdnyi gazdaság ellenőrzése nagy feladat, mégis csak szekerünk van, mert autót nem siet, nem tud, vagy nem akar a minisztérium kiutalni. (Khm, hogyismondjam, nem lehetne ezen segíteni?)

Papp elvtárs nem boros ember, gyomra nem bírja az italt, de a halakat igen nagyon szereti.. Tóban és tálban egyaránt. „Ha nyugalomba vonulok, halőr leszek" — mondja.

Sohase lesz halőr, véljük, Papp elvtárs nem olyan ember, aki nyugalomba tudna vonulni.

Géza léptyél még egyet

A gazdasághoz tartozó sopronpusztai kultúrház takaros, szép kis épület. Azaz hogy nem is olyan kicsi s hogy nem olyan kicsi, annak története van. Papp igazgató elvtárs ugyanis lépéssel mérte ki, hogy milyen hosszú és széles legyen az épület. Már ki volt mérve a leendő kultúrház, mikor Kántor elvtárs főagronómus asszonya:

— Gézám, léptyél még egyet, hogy a szegény táncosoknak is legyen valami helyük.

Mire a lágyszívű igazgató lépett még egyet.

— No de édes Géza, — rimánkodott Kántor elvtárs újra — ugyan már léptyél még egyet a sakkozók kedvéért is.

Itt már az édes Géza elvtárs fontolgatott egy kicsit, nem egyszerű lépésről van szó, hiszen a költségvetésben is szerepel az a pár méter. De azért lépett még egyet. Ám Kántor elvtárs hajthatatlan volt, szinte sírósan rebegte: Géza, léptyél még egyet a színjátszókért is. Hogy legyen hol próbálniok.

Szegény Papp elvtárs ezt is meglépte, Kántor elvtárs tovább esengett: Géza, léptyél még egyet.

Hiába, nem bírta a költségvetés a további lépést, de a kultúrház így is nagy termes épület. Hát még, ha a Géza lépett volna még egyet.

NAGY S. JÓZSEF

Jövő héten:
Ludas Matyi
a FŐTEFUNÁL

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 221-285.
Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda Ü. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850.
Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10.
Felelős v.: Lengyel Lajos igazgató